

Bruksela, 24 lutego 2020 r.
(OR. en)

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2017/0332(COD)

6060/1/20
REV 1

ENV 78
SAN 48
CONSOM 25
CODEC 109

NOTA DO PUNKTU I/A

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr poprz. dok.:	5813/20
Nr dok. Kom.:	5846/18 - COM(2017) 753 final + ADD 1
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (wersja przekształcona) – Porozumienie polityczne

1. W dniu 1 lutego 2018 r. Komisja przekazała wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (wersja przekształcona)¹, czyli tzw. dyrektywy o wodzie pitnej.
2. Ogólnym celem zmienionej dyrektywy jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia przed niekorzystnymi skutkami zanieczyszczonej wody pitnej. Zmiana dyrektywy jest też efektem pierwszej w historii udanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej Right2Water. Celem wniosku jest aktualizacja norm jakości wody, wprowadzenie podejścia opartego na analizie ryzyka do monitorowania wody, poprawa informacji na temat jakości wody i usług świadczonych na rzecz konsumentów oraz poprawa dostępu do wody. Ponadto we wniosku poruszono również kwestię materiałów mających kontakt z wodą pitną.

¹ Dok. 5846/18 + ADD 1–5.

3. Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął opinię w sprawie wniosku w dniu 11 lipca 2018 r.²
Komitet Regionów przyjął opinię w sprawie wniosku w dniu 16 maja 2018 r.³
4. Parlament Europejski przyjął swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w dniu 28 marca 2019 r.⁴
Sprawozdanie zawierało 160 poprawek do wniosku Komisji.
5. Na posiedzeniu w dniu 5 marca 2019 r. Rada uzgodniła podejście ogólne⁵ dające prezydencji mandat do prowadzenia negocjacji z Parlamentem Europejskim.
6. Pięć rund rozmów trójstronnych odbyło się w dniach 7 października, 22 października, 19 listopada, 3 grudnia i 18 grudnia. Prezydencja zaproponowała zmienione mandaty Coreperowi na posiedzeniach w dniach 15 listopada, 27 listopada i 18 grudnia 2019 r. Oprócz rozmów trójstronnych zorganizowano kilka technicznych posiedzeń trójstronnych.
7. W dniu 5 lutego 2020 r. Komitet Stałych Przedstawicieli przeprowadził analizę tekstu w celu osiągnięcia porozumienia i zatwierdził ostateczny kompromis będący wynikiem rozmów trójstronnych⁶. Zatwierdzony tekst z przenumerowanymi przepisami jest zamieszczony w załączniku do niniejszej noty.
8. W dniu 18 lutego 2020 r. przedmiotowy tekst zatwierdziła Komisja ENVI w Parlamencie Europejskim. Następnie, w tym samym dniu, przewodniczący Komisji ENVI przesłał pismo do przewodniczącego Komitetu Stałych Przedstawicieli, w którym stwierdził, że z zastrzeżeniem weryfikacji przez prawników lingwistów będzie rekomendował wspomnianej komisji i zgromadzeniu plenarnemu przyjęcie stanowiska Rady bez poprawek.

² NAT/733-EESC-2018-01285.

³ CDR 924/2018.

⁴ Dok. 7750/19.

⁵ Dok. 6876/1/19 REV 1.

⁶ Dok. 5813/20.

9. W związku z powyższym Komitet Stałych Przedstawicieli jest proszony o zalecenie Radzie, aby zatwierdziła – jako punkt A porządku obrad jednego z najbliższych posiedzeń – porozumienie polityczne co do tekstu dyrektywy o wodzie pitnej w brzmieniu przedstawionym w załączniku do niniejszej noty oraz aby do protokołu tego posiedzenia włączyła oświadczenia zawarte w addendum do niniejszej noty.
-

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁸,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 98/83/WE⁹ została kilkakrotnie znacząco zmieniona¹⁰. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywa ta powinna zostać przekształcona.

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁸ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁹ Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330 z 5.12.1998, s. 32).

¹⁰ Zob. załącznik V.

- (2) Dyrektywą 98/83/WE ustanowiono ramy prawne ochrony zdrowia ludzi przed szkodliwymi skutkami wszelkiego zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi poprzez zapewnienie, aby była ona zdatna do użycia i czysta. Niniejsza dyrektywa powinna mieć taki sam cel i powinna poprawić dostęp do takiej wody dla wszystkich w Unii. Dlatego też niezbędne jest ustanowienie na poziomie unijnym minimalnych wymagań, które spełniać musi woda przeznaczona do tego celu. Państwa członkowskie powinny zastosować niezbędne środki w celu zapewnienia, aby woda przeznaczona do spożycia przez ludzi była wolna od wszelkich mikroorganizmów i pasożytów oraz wszelkich substancji, które w pewnych przypadkach stanowią potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzi, oraz aby spełniała ona wspomniane minimalne wymagania.

- (3) Niezbędne jest wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy naturalnych wód mineralnych i wód stanowiących produkty lecznicze, ponieważ wody te są objęte, odpowiednio, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE¹¹ i dyrektywą 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹². Dyrektywa 2009/54/WE dotyczy jednak zarówno naturalnych wód mineralnych, jak i wód źródłanych, a tylko ta pierwsza kategoria powinna zostać wyłączona z zakresu niniejszej dyrektywy. Zgodnie z art. 9 ust. 4 akapit trzeci dyrektywy 2009/54/WE wody źródlane powinny być zgodne z przepisami niniejszej dyrektywy, a pod względem wymagań mikrobiologicznych woda źródłana powinna być zgodna z przepisami art. 5 dyrektywy 2009/54/WE. W przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi rozlewanej do butelek lub pojemników przeznaczonych do sprzedaży lub wykorzystywanych w wytwarzaniu, przygotowywaniu lub przetwarzaniu żywności, woda ta powinna być – co do zasady – w dalszym ciągu zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy aż do osiągnięcia punktu zgodności (tj. kranu), a następnie powinna zostać uznana za żywność – jeżeli jest przeznaczona do spożycia przez ludzi lub można racjonalnie przypuszczać, że zostanie przez nich spożyta – zgodnie z art. 2 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady¹³. Ponadto, podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, które mają własne źródło wody i wykorzystują je konkretnie do celów prowadzenia swojego przedsiębiorstwa, mogą zostać zwolnione z przepisów niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że będą przestrzegały odpowiednich obowiązków dotyczących w szczególności zasad analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli oraz działań zaradczych na podstawie odpowiedniego unijnego prawa żywnościowego. Podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze, które mają własne źródło wody i występują w roli dostawców wody, powinny przestrzegać przepisów niniejszej dyrektywy, tak jak każdy inny dostawca wody.

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 164 z 26.6.2009, s. 45).

¹² Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67).

¹³ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

- (4) W wyniku europejskiej inicjatywy obywatelskiej dotyczącej prawa do wody (Right2Water)¹⁴ rozpoczęto ogólnounijne konsultacje publiczne oraz przeprowadzono ocenę sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) dyrektywy 98/83/WE¹⁵. W wyniku tych badań stwierdzono, że niektóre przepisy dyrektywy 98/83/WE powinny zostać zaktualizowane. Jako wymagające poprawy zidentyfikowano cztery obszary: wykaz opartych na jakości wartości parametrycznych, ograniczone stosowanie podejścia opartego na analizie ryzyka, nieprecyzyjne przepisy dotyczące informacji dla konsumentów oraz rozbieżności między systemami zatwierdzania materiałów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz wpływ, jaki to ma na ludzkie zdrowie. Ponadto w ramach europejskiej inicjatywy obywatelskiej dotyczącej prawa do wody jako odrębny problem zidentyfikowano fakt, że część populacji – grupy zmarginalizowane – nie ma dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, mimo że zapewnienie go stanowi zobowiązanie w ramach celu zrównoważonego rozwoju nr 6 agendy ONZ na 2030 r. Ostatnim zidentyfikowanym problemem jest ogólny brak świadomości na temat przecieków wody, spowodowanych niedoinwestowaniem w zakresie konserwacji i odnawiania infrastruktury wodnej, co również wskazano w sprawozdaniu specjalnym Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczącym infrastruktury wodnej¹⁶.

¹⁴ COM(2014) 177 final.

¹⁵ SWD(2016) 428 final.

¹⁶ Sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 12/2017: „Wdrażanie dyrektywy w sprawie wody pitnej – dostęp do wody i jej jakość w Bułgarii, na Węgrzech i w Rumunii poprawiły się, jednak konieczne są znaczne dalsze inwestycje”.

- (5) Europejskie Biuro Regionalne Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) przeprowadziło szczegółowy przegląd wykazu parametrów i wartości parametrycznych określonych w dyrektywie 98/83/WE w celu ustalenia, czy istnieje potrzeba dostosowania go do postępu technicznego i naukowego. Wyniki tego przeglądu¹⁷ wskazują, że należy: objąć kontrolą patogeny jelitowe oraz bakterię *Legionella*, dodać sześć parametrów chemicznych lub grup parametrów. W przypadku czterech spośród sześciu nowych parametrów należy w świetle innych najnowszych opinii naukowych określić wartości parametryczne, które są bardziej rygorystyczne niż te zaproponowane przez WHO, lecz nadal osiągalne, z uwzględnieniem zasady ostrożności. Dla jednego z tych nowych parametrów zmniejszono liczbę substancji reprezentatywnych i dostosowano wartości. Wartość dla chromu jest nadal poddawana przeglądowi przez WHO; powinien być zatem stosowany okres przejściowy wynoszący piętnaście lat, zanim wartość ta [...] stanie się bardziej rygorystyczna. Ponadto WHO zaleciła, by wobec trzech reprezentatywnych związków zakłócających funkcjonowanie układu hormonalnego jako wskaźniki odniesienia przy ocenie ich występowania i skuteczności uzdatniania, tam gdzie to konieczne, stosować wartości wynoszące 0,1 µg/l dla bisfenolu A, 0,3 µg/l dla nonylfenolu oraz 1 ng/l dla beta-estradolu. Na podstawie opinii EFSA 2015 zdecydowano jednak, że jeden z tych trzech związków – bisfenol A – należy włączyć do niniejszej dyrektywy z wartością parametryczną dotyczącą zdrowia wynoszącą 2,5 µg/l. Ponadto nonylfenol i beta-estradol należy dodać do listy obserwacyjnej, która ma zostać utworzona przez Komisję.

¹⁷ Projekt współpracy w zakresie parametrów wody pitnej realizowany przez Biuro Regionalne WHO dla Europy, „Support to the revision of Annex I Council Directive 98/83/EC on the quality of water intended for human consumption (Drinking Water Directive) Recommendation” [Zalecenie w ramach pomocy w rewizji załącznika I do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (dyrektywa w sprawie wody pitnej)] z 11 września 2017 r.

- (6) W odniesieniu do ołowiu WHO zaleca zachowanie obecnej wartości parametrycznej, odnotowuje jednak, że stężenia powinny być tak niskie, jak to możliwe w praktyce. W związku z tym obecną wartość 10 µg/l można zachować przez 15 lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy. Najpóźniej po tym okresie przejściowym ta wartość parametryczna powinna wynosić 5 µg/l. Ponadto, ponieważ istniejące w domach i budynkach rury ołowiane są utrzymującym się problemem, w odniesieniu do którego państwa członkowskie nie zawsze mają wystarczającą moc, by wprowadzić wymóg wymiany rur ołowianych, wartość 5 µg/l powinna pozostać wartością zakładaną, jeśli chodzi o obowiązki dotyczące wewnętrznych instalacji wodociągowych. Jednakże dla wszystkich nowych materiałów mających kontakt z wodą pitną, niezależnie od tego, czy mają one być stosowane w systemach zaopatrzenia czy w wewnętrznych instalacjach wodociągowych, do tego, by materiały te mogły zostać zatwierdzone zgodnie z niniejszą dyrektywą, powinna obowiązywać wartość 5 µg/l dla wody wodociągowej.
- (7) Aby odnieść się do rosnącego zaniepokojenia opinii publicznej wpływem, jaki na zdrowie ludzi mają nowe związki przyjmowane za pośrednictwem wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (takie jak substancje zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego, produkty lecznicze i mikrodrobiny plastiku) oraz aby podjąć kwestię obecności nowych związków w łańcuchu dostaw, należy w niniejszej dyrektywie wprowadzić mechanizm listy obserwacyjnej. Mechanizm listy obserwacyjnej pozwoli w dynamiczny i elastyczny sposób reagować na rosnące obawy. Pozwoli on również śledzić nową wiedzę na temat ich znaczenia dla zdrowia ludzkiego oraz nową wiedzę w zakresie najodpowiedniejszego podejścia i metodyk monitorowania. Ten mechanizm listy obserwacyjnej dotyczącej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi jest częścią odpowiedzi na poszczególne polityki unijne, takie jak komunikat Komisji pt. „Strategiczne podejście Unii Europejskiej do substancji farmaceutycznych w środowisku”¹⁸, komunikat Komisji pt. „Bardziej kompleksowe ramy Unii Europejskiej w obszarze substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego”¹⁹ oraz konkluzje Rady pt. „Ku strategii na rzecz zrównoważonej unijnej polityki w zakresie substancji chemicznych”²⁰ z dnia 26 czerwca 2019 r.

¹⁸ COM(2019) 128 final.

¹⁹ COM(2018) 734 final.

²⁰ Dok. 10713/19.

- (8) WHO zaleciła również złagodzenie trzech wartości parametrycznych oraz usunięcie z wykazu pięciu parametrów. Niemniej jednak nie wszystkie z tych zmian uznaje się za niezbędne, ponieważ podejście oparte na analizie ryzyka wprowadzone dyrektywą Komisji (UE) 2015/1787²¹ umożliwia dostawcom wody, pod pewnymi warunkami, usunięcie parametru z wykazu parametrów do monitorowania. Techniki uzdatniania pozwalające osiągnąć te wartości parametryczne już istnieją.
- (9) Wartości parametryczne opierają się na dostępnej wiedzy naukowej i na zasadzie ostrożności oraz zostały wybrane w celu zapewnienia, by woda przeznaczona do spożycia przez ludzi mogła być bezpiecznie spożywana przez całe życie, dzięki czemu zapewnia się wysoki poziom ochrony zdrowia.
- (10) Należy zachować równowagę w celu zapobieżenia ryzyku zarówno mikrobiologicznemu, jak i chemicznemu; w tym celu w świetle przyszłego przeglądu wartości parametryczne, mające zastosowanie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, powinny zostać oparte na względach dotyczących ochrony zdrowia publicznego oraz na metodzie oceny ryzyka.
- (11) Parametry wskaźnikowe nie mają bezpośredniego wpływu na zdrowie publiczne. Są jednak istotne dla określenia, jak działają instalacje do produkcji i dystrybucji wody, oraz dla oceny jej jakości. Mogą pomóc zidentyfikować niedostatki uzdatniania wody, a także odgrywają istotną rolę w podnoszeniu i utrzymaniu zaufania konsumentów do jakości wody. Dlatego też powinny być monitorowane przez państwa członkowskie.
- (12) W razie konieczności ochrony zdrowia ludzkiego na swoim terytorium państwa członkowskie powinny być zobowiązane do ustalenia – zgodnie z zasadą ostrożności – wartości dla dodatkowych parametrów nieobjętych załącznikiem I.

²¹ Dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 z dnia 6 października 2015 r. zmieniająca załączniki II i III do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 260 z 7.10.2015, s. 6).

- (13) Bezpieczna woda przeznaczona do spożycia przez ludzi oznacza nie tylko brak szkodliwych mikroorganizmów i substancji, lecz również obecność pewnych ilości naturalnych minerałów i pierwiastków podstawowych, mając na uwadze, że długotrwałe spożywanie wody demineralizowanej lub wody o bardzo niskiej zawartości pierwiastków podstawowych, takich jak wapń i magnez, może zagrażać zdrowiu ludzi. Pewna zawartość tych minerałów ma również zasadnicze znaczenie dla zapewnienia, by woda nie wykazywała właściwości agresywnych ani korozyjnych, oraz dla poprawy jej smaku. Minimalne stężenia tych minerałów w wodzie zmiękczonej lub demineralizowanej można rozpatrywać w kontekście warunków lokalnych.

- (14) W dyrektywie 98/83/WE tylko do pewnego stopnia uwzględniono elementy profilaktycznego planowania bezpieczeństwa i oceny ryzyka. Pierwsze elementy podejścia opartego na analizie ryzyka zostały już wprowadzone w 2015 r. dyrektywą (UE) 2015/1787 zmieniającą dyrektywę 98/83/WE w celu umożliwienia państwom członkowskim stosowania odstępstw od ustalonych przez nie programów monitorowania, pod warunkiem że przeprowadzone zostaną wiarygodne analizy ryzyka, które mogą opierać się na wytycznych WHO na temat jakości wody pitnej²². Te wytyczne, określające podejście polegające na opracowaniu tzw. „planu bezpieczeństwa wody”, uwzględniającego małe społeczności²³, wraz z normą EN 15975-2 dotyczącą bezpieczeństwa zaopatrzenia w wodę pitną, stanowią uznane na poziomie międzynarodowym zasady, na których opierają się produkcja, dystrybucja, monitorowanie i analiza parametrów wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Powinny one zostać zachowane w niniejszej dyrektywie. Aby zasady te nie ograniczały się do kwestii monitorowania, a czas i zasoby poświęcane były istotnym rodzajom ryzyka oraz racjonalnym pod względem kosztów środkom dotyczącym źródeł zanieczyszczenia, a także aby uniknąć analizowania i rozwiązywania nieistotnych problemów, należy wprowadzić całościowe podejście do bezpieczeństwa wody oparte na analizie ryzyka obejmujące całość łańcucha dostaw – od obszaru zlewni, poboru wody, jej uzdatniania, przechowywania i dystrybucji aż po punkt zgodności. Podejście to powinno opierać się na zdobytej wiedzy i działaniach realizowanych na mocy dyrektywy 2000/60/WE i powinno w większym stopniu uwzględniać wpływ zmiany klimatu na zasoby wodne. Podejście oparte na analizie ryzyka powinno składać się z trzech elementów: po pierwsze, oceny zagrożeń związanych z obszarem(-ami) zlewni dla punktów czerpania („ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarze(-rach) zlewni w odniesieniu do punktów poboru wody”) zgodnie z wytycznymi WHO i podręcznikiem dotyczącym planu bezpieczeństwa wody²⁴; po drugie, umożliwienia dostawcy wody dostosowania monitorowania do głównych rodzajów ryzyka i podjęcia środków koniecznych do zarządzania rodzajami ryzyka zidentyfikowanymi w łańcuchu dostaw począwszy od poboru wody, przez uzdatnianie, przechowywanie i dystrybucję wody („ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do systemu zaopatrzenia”); po trzecie zaś, oceny ewentualnego ryzyka związanego z wewnętrznymi instalacjami wodociągowymi (np. *Legionella* lub ołów) („ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do

²² *Guidelines for drinking water quality* (Wytyczne na temat jakości wody pitnej), wyd. 4., Światowa Organizacja Zdrowia, 2011, http://www.who.int/water_sanitation_health/publications/2011/dwq_guidelines/en/index.html.

²³ http://www.euro.who.int/__data/assets/pdf_file/0004/243787/Water-safety-plan-Eng.pdf; https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/75145/9789241548427_eng.pdf;jsessionid=2F74141084126319713559E5F4E854C2?sequence=1

²⁴ *Water Safety Plan Manual: step-by-step risk management for drinking water suppliers* (Podręcznik dotyczący planu bezpieczeństwa wody: zarządzanie ryzykiem dla dostawców wody krok po kroku), Światowa Organizacja Zdrowia, 2009, http://apps.who.int/iris/bitstream/10665/75141/1/9789241562638_eng.pdf

wewnętrznych instalacji wodociągowych”). Oceny te powinny podlegać regularnym przeglądom, m.in. w odpowiedzi na zagrożenia ze strony ekstremalnych zjawisk pogodowych związanych ze zmianą klimatu, znane zmiany działalności człowieka w obszarze poboru wody lub zdarzenia związane ze źródłami zaopatrzenia w wodę. Podejście oparte na analizie ryzyka zapewnia stałą wymianę informacji między właściwymi organami i dostawcami wody.

Aby zmniejszyć ewentualne obciążenia administracyjne dla tych dostawców wody, którzy średnio dostarczają między 10 a 100 m³ wody dziennie lub obsługują między 50 a 500 osób, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia ich z obowiązku przeprowadzenia oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia, pod warunkiem że będą prowadzili regularne monitorowanie zgodnie z art. 13. Stosowanie podejścia opartego na analizie ryzyka należy, w drodze wyjątku, dostosować do szczególnych uwarunkowań sektora statków morskich, które odsalają wodę i przewożą pasażerów. Statki morskie pływające pod banderą europejską przestrzegają międzynarodowych ram prawnych podczas żeglugi po wodach międzynarodowych. Należy zapewnić, by priorytet miały te z obowiązujących regulacji międzynarodowych lub uznanych międzynarodowo norm (np. program w zakresie zachowania higieny na statkach opracowany przez publiczną służbę zdrowia USA), które są bardziej szczegółowe i rygorystyczne oraz które mają zastosowanie do statków na wodach międzynarodowych.

- (15) Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarze(-ach) zlewni w odniesieniu do punktu(-ów) poboru wody powinny uwzględniać holistyczne podejście do oceny ryzyka i być nakierowane na ograniczenie poziomu uzdatniania wymaganego do produkcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, np. dzięki zmniejszeniu presji powodujących zanieczyszczenie lub ryzyko zanieczyszczenia części wód wykorzystywanych do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W tym celu państwa członkowskie powinny scharakteryzować obszar(y) zlewni punktu(-ów) poboru wody, zidentyfikować zagrożenia i zdarzenia niebezpieczne, które mogłyby pogorszyć jakość wody, np. ewentualne źródła zanieczyszczeń związane z tym(i) obszarem(-ami) zlewni oraz – gdy będzie to konieczne dla identyfikacji zagrożeń – monitorować zanieczyszczenia, które uznały za istotne, (np. azotany, pestycydy lub produkty farmaceutyczne określone w dyrektywie 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁵) z powodu ich naturalnego występowania w obszarze poboru wody (np. arsen) lub w związku z informacjami przekazanymi przez dostawców wody (np. nagły wzrost jednego z parametrów w surowej wodzie). W przypadku gdy jako woda przeznaczona do spożycia przez ludzi wykorzystywane są wody powierzchniowe, w ich ocenie ryzyka państwa członkowskie powinny zwrócić szczególną uwagę na zawartość mikrodrobin plastiku i substancji zaburzających funkcjonowanie układu hormonalnego, takich jak nonylfenol i beta-estradiol, i powinny w razie konieczności wprowadzić wymóg, by dostawcy wody również monitorowali te i inne parametry umieszczone na liście obserwacyjnej, jeżeli uznaje się je za potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzi, lub dokonywali uzdatniania ze względu na te i inne parametry. Na podstawie oceny ryzyka danego(-ych) obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody należy wprowadzić środki zarządzania służące zapobieganiu zidentyfikowanym rodzajom ryzyka lub ich kontroli, tak by zapewniać jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W przypadku gdy państwo członkowskie stwierdzi, w ramach identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, że dany parametr nie jest obecny w danym(-ch) obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody (na przykład dlatego, że dana substancja nigdy nie występuje w wodach gruntowych lub powierzchniowych), wówczas to państwo członkowskie powinno poinformować o tym odpowiednich dostawców wody i może zezwolić im na zmniejszenie częstotliwości monitorowania tego parametru lub usunięcie go z listy parametrów do monitorowania bez przeprowadzania oceny ryzyka związanego z zaopatrzeniem.

²⁵ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

- (16) Dyrektywa 2000/60/WE wymaga, aby państwa członkowskie identyfikowały części wód wykorzystywane do poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, monitorowały je i stosowały niezbędne środki zapobiegające pogorszeniu się ich jakości w celu zmniejszenia poziomu uzdatniania wymaganego w produkcji wody zdatnej do spożycia przez ludzi. Aby uniknąć powielania obowiązków, państwa członkowskie, dokonując identyfikacji zagrożeń i zdarzenia niebezpiecznego, powinny wykorzystywać dostępne – reprezentatywne dla danego(-ych) obszaru(-ów) zlewni – wyniki monitorowania prowadzonego na podstawie art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE lub innego odpowiedniego ustawodawstwa unijnego. Niemniej jednak, w przypadku gdy dane z takiego monitorowania nie są dostępne, można wprowadzić monitorowanie odpowiednich parametrów, substancji lub zanieczyszczeń, aby uzupełniać charakterystykę obszaru(-ów) zlewni i ocenę ewentualnego ryzyka. Takie monitorowanie należy wprowadzać z uwzględnieniem lokalnej sytuacji i źródeł zanieczyszczeń.

- (17) Wartości parametryczne stosowane w celu oceny jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi mają być przestrzegane w punkcie, w którym woda przeznaczona do spożycia przez ludzi jest udostępniana właściwym użytkownikom. Na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi może mieć jednak wpływ wewnętrzna instalacja wodociągowa. WHO odnotowała, że w Unii *Legionella* powoduje największe obciążenie dla zdrowia ze wszystkich patogenów przenoszonych przez wodę w Unii. Jest ona przenoszona przez systemy dystrybucji ciepłej wody drogą wziewną, na przykład podczas korzystania z prysznica. Zagrożenie to ma zatem wyraźny związek z wewnętrzną instalacją wodociągową. Ponieważ nałożenie jednostronnego obowiązku monitorowania na wszystkie zabudowania prywatne i publiczne spowodowałoby nadmiernie wysokie koszty, właściwszym rozwiązaniem tego problemu jest ocena ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych. Ponadto potencjalne ryzyko związane z produktami i materiałami mającymi kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi powinno również zostać uwzględnione w ocenie ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych. Ocena ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych powinna zatem obejmować m.in. monitorowanie głównie obiektów priorytetowych zidentyfikowanych przez państwa członkowskie (takich jak szpitale, placówki opieki zdrowotnej, domy opieki, placówki opieki nad dziećmi, szkoły, placówki oświatowe, obiekty zakwaterowania, restauracje, bary, ośrodki sportowe i centra handlowe, obiekty wypoczynkowe, rekreacyjne i wystawowe, zakłady karne i kempingi), oceniając ryzyko mające źródło w wewnętrznych instalacjach wodociągowych i powiązanych produktach i materiałach. Na podstawie tej oceny państwa członkowskie powinny zastosować wszelkie niezbędne środki, aby zapewnić m.in. wprowadzenie odpowiednich środków kontroli i zarządzania (np. w przypadku wystąpienia ognisk chorób) zgodnie z wytycznymi WHO²⁶ oraz aby migracja z wyrobów budowlanych nie zagrażała zdrowiu ludzkiemu.

²⁶ *Legionella and the prevention of Legionellosis* (Legionella i zapobieganie legionellozie), Światowa Organizacja Zdrowia, 2007, http://www.who.int/water_sanitation_health/emerging/legionella.pdf

(18) Przepisy dyrektywy 98/83/WE dotyczące zapewnienia jakości uzdatniania, sprzętu i materiałów nie były skuteczne w stworzeniu jednolitego sposobu zapewniania wymagań higienicznych dotyczących wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Skutkiem tego istnieją krajowe procedury zatwierdzania produktów, przy czym wymagania są różne w poszczególnych państwach członkowskich. Utrudnia to producentom wprowadzanie produktów do obrotu w całej Unii i jest również kosztowne dla państw członkowskich. Również konsumentom i przedsiębiorstwom zajmującym się dystrybucją wody pitnej utrudnia to rozpoznanie, czy wyroby spełniają wymagania zdrowotne. Ustanowienie w niniejszej dyrektywie zharmonizowanych minimalnych wymagań dotyczących materiałów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi przyczyni się do osiągnięcia w całej UE jednolitego poziomu ochrony zdrowia, a także do lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Ponadto, w rozporządzeniu 2019/1020 ustanawia się powszechny ogólnounijny mechanizm nadzoru rynku dla wyrobów, mając na celu zapewnienie, by na rynku unijnym udostępniane były tylko wyroby zgodne z przepisami spełniające wymagania dotyczące zapewnienia wysokiego poziomu ochrony interesów publicznych, takich jak zdrowie i bezpieczeństwo ogólnie, bezpieczeństwo i higiena w miejscu pracy, ochrona konsumentów, ochrona środowiska i bezpieczeństwo publiczne. W rozporządzeniu tym stwierdza się, że jeżeli w przyszłości przyjęte zostanie nowe unijne prawodawstwo harmonizacyjne, od niego będzie zależało określenie, czy powinno mieć do niego zastosowanie także rozporządzenie 2019/1020. W celu zapewnienia, by możliwe było podejmowanie odpowiednich środków w zakresie nadzoru rynku w odniesieniu do wyrobów, które nie zostały już objęte rozporządzeniem 2019/1020, ale których będzie dotyczyła niniejsza dyrektywa, należy przewidzieć stosowanie tego rozporządzenia do takich wyrobów.

(19) Charakter materiałów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi może wpływać na jakość takiej wody ze względu na migrację substancji potencjalnie szkodliwych, sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów lub ze względu na oddziaływanie na zapach, barwę lub smak takiej wody. Z oceny dyrektywy 98/83/WE wynika, że artykuł dotyczący zapewnienia jakości uzdatniania, sprzętu i materiałów zapewniał zbyt dużą elastyczność prawną, która doprowadziła do powstania na terytorium całej UE różnych krajowych systemów zatwierdzania materiałów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Zachodzi zatem konieczność ustanowienia bardziej szczegółowych minimalnych wymagań higienicznych dla materiałów, które mają być wykorzystywane do poboru, uzdatniania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w nowych lub istniejących instalacjach w przypadku ich naprawy lub odbudowy w celu zapewnienia, aby nie wpływały one negatywnie – w sposób bezpośredni lub pośredni – na zdrowie ludzi, nie wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody, nie sprzyjały rozwojowi drobnoustrojów w wodzie ani uwalnianiu do wody substancji skażających na poziomach wyższych, niż to konieczne do założonego celu. W tym celu w niniejszej dyrektywie należy ustalić minimalne wymagania higieniczne dla materiałów poprzez ustanowienie metodyk oceny, europejskich wykazów pozytywnych dotyczących substancji wyjściowych, składów lub składników, metod i procedur (administracyjnych) w celu dodawania do takich europejskich wykazów pozytywnych – lub dokonywania przeglądów – substancji wyjściowych lub składów, a także procedur i metod badania materiałów końcowych stosowanych w wyrobach wykonanych z połączenia substancji wyjściowej, składów lub składników umieszczonych w europejskim wykazie pozytywnym. Aby nie utrudniać innowacji, Komisja powinna zapewnić, by procedury te były proporcjonalne i nie tworzyły zbędnego obciążenia dla podmiotów gospodarczych, w szczególności MŚP. Procedury te w możliwie największym zakresie powinny być dostosowane do istniejącego unijnego prawodawstwa w zakresie wyrobów, tak by uniknąć podwójnego obciążenia zmuszającego podmioty gospodarcze do prowadzenia różnych ocen zgodności dla tego samego wyrobu.

(20) Europejski wykaz pozytywny to wykaz substancji wyjściowych, składów lub składników w zależności od rodzaju materiałów (organiczne, cementujące, metaliczne, emalie iceramiczne lub inne materiały nieorganiczne) dopuszczonych do stosowania w produkcji materiałów, z uwzględnieniem – w stosownych przypadkach – warunków ich stosowania i limitów migracji. Do umieszczenia substancji wyjściowej lub składu w europejskim wykazie pozytywnym wymagane są ocena ryzyka samej substancji wyjściowej, odpowiednich zanieczyszczeń oraz przewidywalnych produktów reakcji i rozpadu w przewidzianym zastosowaniu. Ocena ryzyka przeprowadzona przez wnioskodawcę lub organ krajowy powinna obejmować zagrożenia dla zdrowia wynikające z ewentualnej migracji w najmniej korzystnych przewidywalnych warunkach zastosowania oraz toksyczność. W oparciu o ocenę ryzyka, w celu zapewnienia bezpieczeństwa materiału końcowego, który ma być stosowany w wyrobach mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, w europejskim wykazie pozytywnym należy – w razie konieczności – podać specyfikacje substancji wyjściowej, składu lub składnika oraz ograniczenia stosowania, ograniczenia ilościowe lub limity migracji dla substancji wyjściowej, potencjalne zanieczyszczenia i produkty lub składniki reakcji. Do celów ustanowienia pierwszego europejskiego wykazu pozytywnego należy Europejskiej Agencji Chemikaliów, ustanowionej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 („Agencji”) udostępnić krajowe wykazy pozytywne substancji wyjściowych i składów lub inne przepisy krajowe, metodyki, którymi kierowano się przy tworzeniu takich krajowych wykazów i przepisów, a także towarzyszące im oceny ryzyka dla każdej z substancji wyjściowych i składów. Na tej podstawie Agencja powinna przedstawić Komisji zbiorczy wykaz. Agencja powinna dokonać przeglądu i wydać opinię na temat substancji, składów i składników zawartych w pierwszym europejskim wykazie pozytywnym w takim czasie, by Komisja mogła dokonać przeglądu tego wykazu przed upływem 15 lat od jego przyjęcia. Do celów aktualizacji europejskiego wykazu pozytywnego Agencja powinna wydawać opinie na temat umieszczenia lub usunięcia substancji i składów.

Aby ułatwić jednolite badanie wyrobów pod względem zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy, Komisja powinna zwrócić się do CEN, by opracował normy w zakresie jednolitego badania i oceny wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Przy ustanawianiu i aktualizacji europejskiego wykazu pozytywnego Komisja powinna zapewnić, by wszelkie odnośne akty lub zlecenia normalizacji przyjmowane przez nią zgodnie z pozostałym prawodawstwem unijnym były spójne z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

Ponadto, nie później niż 9 lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy, należy dokonać przeglądu funkcjonowania tego systemu, aby ocenić, czy w całej Unii zapewniana jest ochrona zdrowia ludzkiego oraz czy należy zapewnić funkcjonowanie rynku wewnętrznego w zakresie wykorzystujących zatwierdzone materiały wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Należy ponadto ocenić, czy potrzebne są dalsze wnioski ustawodawcze w tym zakresie, uwzględniając w szczególności wyniki ocen rozporządzenia (UE) nr 1935/2004²⁷ i rozporządzenia (UE) nr 305/2011.

²⁷ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

- (21) Wyroby mające kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi powinny składać się z materiału lub kombinacji materiałów zatwierdzonych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Niniejsza dyrektywa dotyczy jednak tylko aspektów zdrowotnych i higienicznych materiałów i substancji stosowanych w wyrobach z punktu widzenia ich wpływu na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także przepisów dotyczących badania zgodności i kontroli jakości gotowych wyrobów. Nie odnosi się ona do innych wymagań, takich jak przepisy dotyczące wyrażania sprawności lub przepisy w zakresie bezpieczeństwa strukturalnego, które mogą być regulowane lub wynikać z innych przepisów przyjętych w ramach unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, takich jak rozporządzenie (UE) nr 305/2011 lub rozporządzenie (UE) 2016/426. Współwystępowanie aspektów zdrowotnych i higienicznych harmonizowanych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz aspektów związanych z bezpieczeństwem lub innych aspektów ryzyka, do których odnosi się unijne prawodawstwo harmonizacyjne, nie będzie ze sobą kolidowało, pod warunkiem że nie będą się pokrywały rodzaje ryzyka objęte poszczególnymi zakresami stosowania. Potencjalnie możliwa jest kolizja między rozporządzeniem (UE) nr 305/2011 a niniejszą dyrektywą, zważywszy na fakt, że w załączniku I pkt 3 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 305/2011 jedno z podstawowych wymagań w przypadku prac budowlanych dotyczy „uwalniania do wody pitnej niebezpiecznych substancji lub substancji, które w inny sposób negatywnie wpływają na wodę pitną”. Takie nałożenie się na siebie przepisów jednak nie wystąpi, jeśli na podstawie rozporządzenia (UE) nr 305/2011 nie zostanie wydane zlecenie normalizacji dotyczące aspektów zdrowotnych i higienicznych wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi.
- (22) Zachodzi konieczność zapewnienia na poziomie unijnym skutecznego podejmowania decyzji, koordynacji i zarządzania technicznymi, naukowymi i administracyjnymi aspektami niniejszej dyrektywy dotyczącymi materiałów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi. Agencja powinna wykonywać określone zadania dotyczące oceny substancji i składów materiałów mających kontakt z wodą. W związku z tym Komitet ds. Oceny Ryzyka działający w ramach Agencji ustanowiony na podstawie art. 76 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 powinien – poprzez wydawanie opinii – ułatwiać wykonywanie niektórych zadań powierzonych Agencji na podstawie niniejszej dyrektywy.

- (23) Środki chemiczne do uzdatniania wody i materiały filtracyjne mogłyby być stosowane do uzdatniania surowej wody, aby uzyskać wodę, która będzie odpowiednia do spożycia przez ludzi. Jednakże środki chemiczne do uzdatniania wody i materiały filtracyjne mogą stanowić ryzyko dla bezpieczeństwa wody pitnej. W związku z tym procedury uzdatniania i dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi powinny zapewniać, by stosowane były środki chemiczne do uzdatniania wody i materiały filtracyjne, które są skuteczne, bezpieczne i odpowiednio zarządzane, aby unikać niepożądanych skutków dla zdrowia konsumentów. W tej perspektywie środki chemiczne do uzdatniania wody i materiały filtracyjne muszą być oceniane pod względem ich właściwości, wymagań higienicznych oraz czystości i nie powinny być stosowane w większym stopniu, niż to konieczne, aby uniknąć ryzyka dla zdrowia ludzkiego. Środki chemiczne do uzdatniania wody nie powinny sprzyjać rozwojowi drobnoustrojów, z wyjątkiem celowych działań (np. w celu pobudzenia denitryfikacji drobnoustrojowej). Państwa członkowskie powinny zagwarantować zapewnienie jakości środków chemicznych do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) nr 528/2012 i przy wykorzystaniu istniejących norm EN, o ile są dostępne.

Kluczowe znaczenie ma zapewnienie, by każdy wprowadzany do obrotu produkt – a także pojemniki na odczynniki chemiczne i materiały filtracyjne – mający kontakt z wodą pitną nosił wyraźne i nieusuwalne oznakowanie informujące konsumentów, dostawców wody, instalatorów, organy i regulatorów, że dany przedmiot może być stosowany w kontakcie z wodą pitną (zgodnie z wymaganymi warunkami).

Ponadto zgodnie z art. 2 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia ograniczeń lub zakazu stosowania produktów biobójczych w ramach zaopatrzenia ludności w wodę pitną, również w indywidualnych dostawach.

- (24) Mając na celu zminimalizowanie potencjalnej obecności ołowiu w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, elementy wykonane z ołowiu w wewnętrznych instalacjach wodociągowych mogą zostać zastąpione, w szczególności w przypadku naprawy lub odbudowy istniejących instalacji. Elementy te powinny zostać zastąpione materiałami, które są zgodne z minimalnymi wymaganiami dla materiałów mających kontakt z wodą ustanowionymi w niniejszej dyrektywie. Aby przyspieszyć ten proces, państwa członkowskie powinny rozważyć i w stosownych przypadkach wprowadzić środki w celu wymiany elementów wykonanych z ołowiu w istniejących wewnętrznych instalacjach wodociągowych, o ile będzie to ekonomicznie i technicznie wykonalne.
- (25) Każde państwo członkowskie powinno zapewnić, aby ustanowione zostały programy monitorowania w celu sprawdzenia, czy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi spełnia wymagania niniejszej dyrektywy. Monitorowanie do celów niniejszej dyrektywy prowadzą w głównej mierze dostawcy wody. Należy zapewnić im pewien stopień elastyczności, jeśli chodzi o parametry, które oni monitorują do celów oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w odniesieniu do systemu zaopatrzenia. Jeżeli dany parametr nie zostanie zidentyfikowany, dostawcom wody należy umożliwić zmniejszenie częstotliwości monitorowania lub całkowite zaprzestanie monitorowania tego parametru. Ocena ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia powinna być stosowana do większości parametrów. Określony podstawowy zestaw parametrów powinien jednak zawsze podlegać monitorowaniu z pewną minimalną częstotliwością. Niniejszą dyrektywą określono głównie przepisy dotyczące częstotliwości monitorowania do celów kontroli zgodności i tylko nieliczne przepisy dotyczące monitorowania do celów operacyjnych. Dodatkowe monitorowanie do celów operacyjnych, według uznania dostawców wody, może być konieczne, aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie systemu uzdatniania wody. W związku z tym dostawcy wody mogą korzystać z wytycznych WHO i podręcznika dotyczącego planu bezpieczeństwa wody.
- (26) Podejście oparte na analizie ryzyka powinno być wprowadzane przez wszystkich dostawców wody, w tym małe podmioty, ponieważ ocena dyrektywy 98/83/WE wykazała, że dostawcy nie w pełni je wdrażają, co jest czasami spowodowane kosztami przeprowadzania niepotrzebnych operacji monitorowania. Przy stosowaniu podejścia opartego na analizie ryzyka należy uwzględniać kwestie bezpieczeństwa.

- (27) W przypadku niezgodności z normami nałożonymi przepisami niniejszej dyrektywy zainteresowane państwo członkowskie powinno niezwłocznie wyjaśnić przyczynę i zapewnić, aby podjęto niezbędne działania zaradcze w celu przywrócenia jakości wody. W przypadkach gdy dostarczana woda stanowi potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, dostawa takiej wody powinna zostać zakazana lub należy ograniczyć jej wykorzystanie. Ponadto w przypadku niezgodności z minimalnymi wymaganiami dotyczącymi wartości związanych z parametrami mikrobiologicznymi i chemicznymi państwa członkowskie powinny uznawać taką niezgodność za potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, z wyjątkiem przypadków, w których można uznać ją za nieistotne. W przypadkach gdy niezbędne jest podjęcie takich działań zaradczych w celu przywrócenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu pierwszeństwo należy dać działaniom, które rozwiązują problem u źródła.
- (28) Państwa członkowskie powinny być uprawnione, pod pewnymi warunkami i w należycie uzasadnionych okolicznościach, do dalszego przyznawania odstępstw od niniejszej dyrektywy, a w tym względzie niezbędne jest ustanowienie odpowiednich ram dla takich odstępstw, pod warunkiem że nie mogą one stwarzać potencjalnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego oraz pod warunkiem że dostarczanie wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w danym obszarze nie może być inaczej utrzymywane za pomocą jakichkolwiek innych racjonalnych środków. Odstępstwa te powinny ograniczać się do określonych przypadków. Odstępstwa przyznawane przez państwa członkowskie na podstawie art. 9 dyrektywy 98/83/WE i wciąż obowiązujące w dniu zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy powinny mieć nadal zastosowanie do końca okresu ich obowiązywania i być przedłużane na podstawie niniejszej dyrektywy jedynie w przypadku, gdy nie zostało jeszcze przyznane drugie odstępstwo.

- (29) W swojej odpowiedzi na europejską inicjatywę obywatelską „Right2Water” z 2014 r.²⁸ Komisja zwróciła się do państw członkowskich, aby zapewniły dostęp do minimalnego zaopatrzenia w wodę dla wszystkich obywateli zgodnie z zaleceniami WHO. Zobowiązała się również, że będzie *ułatwiać dostęp do bezpiecznej wody pitnej [...] dla całej ludności za pośrednictwem polityki ochrony środowiska*²⁹. Jest to zgodne z celem zrównoważonego rozwoju ONZ nr 6 oraz powiązaniem celem dotyczącym zapewnienia powszechnego i sprawiedliwego dostępu dla wszystkich do bezpiecznej wody pitnej po przystępnej cenie. Aby odnieść się do tych aspektów dostępu do wody, które wiążą się z jakością i dostępnością, oraz w ramach odpowiedzi na europejską inicjatywę obywatelską oraz aby wnieść wkład we wdrażanie zasady 20 Europejskiego filaru praw socjalnych³⁰, która stanowi, że „każdy ma prawo dostępu do podstawowych usług dobrej jakości, w tym wody”, państwa członkowskie powinny rozwiązywać problem dostępu do wody na poziomie krajowym, przy czym należy zapewnić im pewną swobodę uznania co do rodzaju wdrażanych środków. Powinno się to odbywać poprzez działania mające na celu poprawę dostępu – dla wszystkich – do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zwłaszcza poprzez stworzenie w przestrzeni publicznej, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, instalacji na zewnątrz i w budynkach; mogłoby się to również odbywać poprzez działania mające na celu propagowanie używania wody wodociągowej, na przykład poprzez zachęcanie do darmowego udostępniania w budynkach publicznych wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub darmowego lub po uiszczeniu drobnej opłaty za usługę udostępniania takiej wody klientom w restauracjach, stołówkach i w ramach usług gastronomicznych.
- (30) Unia i państwa członkowskie zobowiązały się, w granicach swoich odpowiednich kompetencji, do realizacji celów zrównoważonego rozwoju, uznając jednocześnie główną odpowiedzialność państw członkowskich za działania następcze i przegląd postępów w zakresie realizacji celów zrównoważonego rozwoju na szczeblach krajowym, regionalnym i światowym. Niektóre cele zrównoważonego rozwoju oraz prawo do wody, nie wchodzą w zakres unijnej polityki ochrony środowiska ani unijnej polityki społecznej, która jest ograniczona i ma charakter uzupełniający. Mając na uwadze ograniczoną kompetencję Unii, należy jednak zapewnić, by stałe zaangażowanie państw członkowskich na rzecz prawa do wody było zgodne z niniejszą dyrektywą, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości.

²⁸ COM(2014) 177 final.

²⁹ COM(2014)177 final, s. 12.

³⁰ Międzyinstytucjonalna proklamacja Europejskiego filaru praw socjalnych (2017/C 428/09) z dnia 17 listopada 2017 r. (Dz.U. C 428 z 13.12.2017, s. 10).

W tym względzie państwa członkowskie podejmują obecnie znaczne wysiłki, aby poprawić dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Ponadto protokół „Woda i zdrowie” EKG ONZ i Biura Regionalnego WHO dla Europy załączony do konwencji EKG ONZ w sprawie wody, którego stronami jest również wiele państw członkowskich, ma na celu ochronę zdrowia ludzkiego dzięki lepszemu gospodarowaniu wodą oraz ograniczeniu chorób mających związek z wodą. Państwa członkowskie mogłyby wykorzystać dokumenty zawierające wytyczne opracowane na podstawie tego protokołu, aby oceniać kontekst polityczny³¹ oraz sytuację wyjściową w dostępie do wody³², a także określać działania niezbędne³³ do poprawy równego dostępu do wody dla wszystkich.

³¹ https://www.unece.org/env/water/publications/ece_mp.wh_6.html

³² https://www.unece.org/env/water/publications/ece_mp.wh_8.html

³³ <https://www.unece.org/environmental-policy/conventions/water/envwaterpublicationspub/brochuresabout-the-protocol-on-water-and-health/2016/guidance-note-on-the-development-of-action-plans-toensure-equitable-access-to-water-and-sanitation/doc.html>

- (31) Parlament Europejski w swojej rezolucji w sprawie dalszych działań w następstwie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Right2Water”³⁴ stwierdził, że *państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na potrzeby słabszych grup społecznych*³⁵. Specyficzna sytuacja kultur mniejszościowych, takich jak Romowie i Trawelerzy, niezależnie od tego, czy prowadzą osiadły tryb życia czy nie – a w szczególności brak dostępu do wody pitnej – została także uznana w sprawozdaniu Komisji z wdrażania unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów³⁶ oraz w zaleceniu Rady w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich³⁷. W związku z tym ogólnym kontekstem państwa członkowskie powinny zwracać szczególną uwagę na wrażliwe i zmarginalizowane grupy, stosując niezbędne środki, aby poprawić tym grupom dostęp do wody. Nie naruszając prawa państw członkowskich do definiowania tych grup, ważne jest, by obejmowały one uchodźców, społeczności wędrownie, osoby bezdomne i kultury mniejszości, takie jak Romowie i Trawelerzy, niezależnie od tego, czy prowadzą one osiadły tryb życia czy nie. Takie środki poprawy dostępu, których wybór pozostawia się uznaniu państw członkowskich, mogą na przykład polegać na zapewnieniu alternatywnych systemów zaopatrzenia (urządzenia do uzdatniania wody do użytku indywidualnego), dostarczaniu wody za pomocą pojazdów-cystern i zapewnieniu niezbędnej infrastruktury dla obozów.
- (32) W celu lepszego uświadomienia konsumentom skutków zużycia wody powinni oni otrzymywać łatwo dostępne informacje, np. razem z fakturą lub za pomocą inteligentnej aplikacji na temat zużytych rocznie ilości wody, przebiegu zużycia oraz porównania ze średnim zużyciem w gospodarstwach domowych, jeżeli dostawca wody ma dostęp do takich informacji, a także ceny za litr wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, co pozwoli im na porównanie tych opłat z cenami wody butelkowanej.

³⁴ Dok. P8_TA(2015)0294.

³⁵ P8_TA(2015)0294, pkt 62.

³⁶ COM(2014) 209 final.

³⁷ Zalecenie Rady (2013/C 378/01) z dnia 9 grudnia 2013 r. w sprawie skutecznych środków integracji Romów w państwach członkowskich (Dz.U. C 378 z 24.12.2013, s. 1).

- (33) W siódmym unijnym programie działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety”³⁸ wymaga się, aby społeczeństwo miało dostęp do zrozumiałych informacji o środowisku na poziomie krajowym. W dyrektywie 98/83/WE przewidziano wyłącznie bierny dostęp do informacji, co oznacza, że państwa członkowskie musiały jedynie zapewniać dostępność informacji. Przepisy te powinny zatem zostać zmienione w celu zapewnienia, aby konsumenci mieli łatwy dostęp online do aktualnych informacji w przyjazny dla użytkownika i dostosowany do jego potrzeb sposób. Konsumenci powinni również mieć możliwość zwrócenia się – na uzasadniony wniosek – o dostęp do tych informacji za pomocą innych środków.

Aktualne informacje powinny obejmować wyniki programów monitorowania, rodzaje zastosowanego uzdatniania i dezynfekcji wody, informacje na temat przekroczenia wartości parametrycznych istotnych dla zdrowia ludzkiego, stosowne informacje na temat oceny ryzyka i zarządzania ryzykiem w odniesieniu do danego systemu zaopatrzenia, porady w zakresie sposobów zmniejszania zużycia wody oraz unikania ryzyka dla zdrowia w związku ze stojącą wodą, lecz również dodatkowe informacje, które mogą być przydatne dla obywateli, takie jak informacje na temat wskaźników (zawartość żelaza, twardość, poziom zmineralizowania wody itp.), które często wpływają na sposób postrzegania wody wodociągowej przez konsumentów. Ponadto, w ramach odpowiedzi na zainteresowanie konsumentów kwestiami związanymi z wodą, powinni oni mieć na żądanie dostęp do danych historycznych dotyczących wyników monitorowania i przekroczeń dopuszczalnych wartości.

W przypadku dostawców wody dostarczających co najmniej 10 000 m³ dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób powinny być dostępne online dodatkowe informacje dotyczące między innymi wydajności działania, stopnia przecieków, struktury własności i struktury taryf. Poprawa wiedzy konsumentów dotyczącej istotnych informacji i większa przejrzystość powinny zmierzać do zwiększenia zaufania obywateli do dostarczanej wody i do usług wodnych oraz doprowadzić do zwiększonego wykorzystania wody wodociągowej jako wody pitnej, co mogłoby przyczynić się do zmniejszenia wykorzystania tworzyw sztucznych i ilości odpadów z tworzyw sztucznych i emisji gazów cieplarnianych oraz mieć pozytywny wpływ na przeciwdziałanie zmianie klimatu i na środowisko jako całość.

³⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (34) Dzięki poprawie technik monitorowania stopień przecieków staje się coraz bardziej widoczny. Aby poprawić wydajność infrastruktury wodnej, w tym również aby unikać nadmiernej eksploatacji rzadkich zasobów wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, wszystkie państwa członkowskie powinny oceniać stopień przecieków i zmniejszać go, w przypadku gdy będzie przekraczał pewien poziom.
- (35) Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁹ ma na celu zagwarantowanie prawa dostępu do informacji o środowisku w państwach członkowskich zgodnie z konwencją z Aarhus. Obejmuje ona szeroki zakres obowiązków związanych zarówno z udostępnianiem na żądanie informacji o środowisku, jak i z aktywnym rozpowszechnianiem takich informacji. Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁰ ma również szeroki zakres, obejmujący informację przestrzenną, w tym zbiory danych dotyczących różnych zagadnień z zakresu ochrony środowiska. Ważne jest, aby przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące dostępu do informacji i ustalenia dotyczące wymiany danych stanowiły uzupełnienie tych dyrektyw, a nie tworzyły odrębny system prawny. Dlatego też przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące informowania społeczeństwa oraz informacji o monitorowaniu procesu wdrażania nie powinny naruszać dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE.

³⁹ Dyrektywa 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylająca dyrektywę Rady 90/313/EWG (Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26).

⁴⁰ Dyrektywa 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiająca infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) (Dz.U. L 108 z 25.4.2007, s. 1).

- (36) W dyrektywie 98/83/WE nie określono obowiązków sprawozdawczych małych dostawców wody. Aby temu zaradzić oraz zaspokoić potrzebę informacji dotyczących wdrażania i zgodności, należy wprowadzić nowy system, w ramach którego państwa członkowskie będą zobowiązane do utworzenia, aktualizacji i udostępniania Komisji i Europejskiej Agencji Środowiska zbiorów danych zawierających wyłącznie istotne dane, np. związane z przekroczeniem wartości parametrycznych i zdarzeniami o znaczącym charakterze. Dzięki temu obciążenie administracyjne dla wszystkich podmiotów powinno pozostać jak najmniejsze. Aby zapewnić odpowiednią infrastrukturę dostępu publicznego, sprawozdawczości i wymiany danych między organami publicznymi, państwa członkowskie powinny przygotować specyfikację danych opartą na dyrektywie 2007/2/WE i jej aktach wykonawczych.
- (37) Dane zgłaszane przez państwa członkowskie są potrzebne nie tylko do celów kontroli zgodności, ale są niezbędne również do umożliwienia Komisji monitorowania i oceny wydajności regulacyjnej przepisów w stosunku do ich celów, co będzie przydatne przy formułowaniu przyszłych ocen prawodawstwa zgodnie z pkt 22 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁴¹. W związku z tym potrzebne są stosowne dane, które umożliwią lepszą ocenę wydajności, skuteczności, stosowności i unijnej wartości dodanej dyrektywy, stąd konieczność zapewnienia odpowiednich mechanizmów sprawozdawczości, które mogą również służyć jako wskaźniki na potrzebę przyszłych ocen niniejszej dyrektywy.
- (38) Na podstawie pkt 22 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa Komisja powinna przeprowadzić ocenę niniejszej dyrektywy przed upływem pewnego okresu wyznaczonego od daty będącej terminem jej transpozycji. Ocena ta powinna opierać się na zebranych doświadczeniach i danych zebranych w czasie wdrażania dyrektywy, na wszelkich dostępnych zaleceniach WHO oraz na odpowiednich danych naukowych, analitycznych i epidemiologicznych.

⁴¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (39) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności ma ona na celu propagowanie zasad odnoszących się do opieki zdrowotnej, dostępu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, ochrony środowiska i ochrony konsumentów.

- (40) Skuteczność niniejszej dyrektywy oraz jej cel, jakim jest ochrona zdrowia ludzkiego w kontekście unijnej polityki środowiskowej, wymagają, by osoby fizyczne lub prawne lub, w stosownych przypadkach, ich należycie ukonstytuowane stowarzyszenia, mogły opierać się na niej w postępowaniach prawnych oraz by sądy krajowe mogły brać tę dyrektywę pod uwagę jako jeden z elementów prawa unijnego, między innymi i w stosownych przypadkach przy przeglądzie decyzji organów krajowych. Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, na mocy zasady lojalnej współpracy ustanowionej w art. 4 ust. 3 TUE, to sądy państw członkowskich mają zapewniać ochronę sądową praw danej osoby wynikających z prawa unijnego, art. 19 ust. 1 TUE wymaga dodatkowo od państw członkowskich, by ustanowiły środki zaskarżenia niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii. Ma to zastosowanie w szczególności do dyrektywy, której celem jest ochrona zdrowia ludzkiego przed negatywnymi skutkami wszelkich zanieczyszczeń wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Ponadto, zgodnie z konwencją z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska⁴², członkowie zainteresowanej społeczności powinni mieć dostęp do wymiaru sprawiedliwości, aby przyczyniać się do ochrony prawa do życia w środowisku, które jest odpowiednie dla zdrowia i dobrostanu ludzi. Decyzją 2018/881 z dnia 18 czerwca 2018 r.⁴³ Rada wezwała Komisję do przeprowadzenia do dnia 30 września 2019 r. analizy oraz – w stosownym przypadku, jeśli okaże się to konieczne w świetle jej wyników – do przedłożenia do dnia 30 września 2020 r. wniosku w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1367/2006⁴⁴, aby zaradzić kwestiom podniesionym w ustaleniach Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus w sprawie ACCC/C/2008/32. Komisja przedłożyła przedmiotową analizę w wyznaczonym terminie i w swoim komunikacie pt. „Europejski Zielony Ład” z dnia 11 grudnia 2019 r.⁴⁵ oświadczyła, że „rozważy przegląd rozporządzenia w sprawie konwencji z Aarhus w celu poprawy dostępu do administracyjnej i sądowej kontroli na szczeblu UE dla obywateli i organizacji pozarządowych, które mają obawy co do legalności decyzji wywierających wpływ na środowisko”. Ważne jest, by Komisja podjęła również działania w zakresie poprawy dostępu obywateli i organizacji pozarządowych do wymiaru sprawiedliwości przed sądami krajowymi we wszystkich państwach członkowskich.

⁴² Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

⁴³ Decyzja Rady (UE) 2018/881 z dnia 18 czerwca 2018 r. wzywająca Komisję do przedłożenia analizy opcji, jakimi Unia dysponuje, by zaradzić kwestiom podniesionym w ustaleniach Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus w sprawie ACCC/C/2008/32 i, w stosownym przypadku, mając na uwadze wyniki analizy, wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 (Dz.U. L 155 z 19.9.2018, s. 6).

⁴⁴ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty.

⁴⁵ COM(2019) 640 final.

(41) W celu dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowo-technicznego lub określenia wymagań w zakresie monitorowania do celów oceny zagrożeń i oceny ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych, Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu przekazać uprawnienia dotyczące ustalania progu przecieków, ustalania procedury oceny zgodności dla wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, ustanawiania procedury przedkładania Agencji wniosków o dodanie lub usunięcie substancji z wykazów pozytywnych, ustanawiania oznaczeń dla wyrobów mających kontakt z wodą, przyjmowania metodyki pomiaru zawartości mikrodrobin plastiku, zmiany załącznika III oraz zmiany wartości parametrycznych dla bisfenolu A w załączniku I część B. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych. Ponadto określone w uwadze 10 w części C załącznika I do dyrektywy 98/83/WE uprawnienie do ustalenia częstotliwości monitorowania oraz metod monitorowania w przypadku substancji promieniotwórczych nie jest już aktualne w związku z przyjęciem dyrektywy Rady 2013/51/Euratom⁴⁶, a zatem powinno zostać uchylone. Uprawnienie określone w akapicie drugim w części A załącznika III do dyrektywy 98/83/WE dotyczące zmian dyrektywy nie jest już potrzebne i powinno zostać uchylone.

⁴⁶ Dyrektywa Rady 2013/51/Euratom z dnia 22 października 2013 r. określająca wymogi dotyczące ochrony zdrowia ludności w odniesieniu do substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 296 z 7.11.2013, s. 12).

- (42) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do przyjmowania metodyk testowania i dopuszczania substancji, europejskich wykazów pozytywnych substancji, a także przyjmowania procedur i metod dotyczących materiałów końcowych wykonanych z tych substancji. Należy również przekazać Komisji uprawnienia w odniesieniu do przyjmowania formatu i warunków przedstawiania informacji na temat wykonywania niniejszej dyrektywy udostępnianych przez państwa członkowskie i opracowywanych przez Europejską Agencję Środowiska, a także w odniesieniu do ustanowienia i aktualizacji listy obserwacyjnej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁴⁷.
- (43) Nie naruszając wymagań dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE⁴⁸, państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji karnych za naruszanie przepisów dyrektywy oraz zapewnić ich wykonanie. Sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁴⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁴⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/99/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne (Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28).

- (44) Aby zapewnić, by dostawcy wody dysponowali pełnym zestawem danych w momencie rozpoczęcia stosowania oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia, należy wprowadzić trzyletni okres przejściowy dla nowych parametrów. Dzięki temu państwa członkowskie będą mogły w ciągu tych pierwszych trzech lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy przeprowadzić identyfikację zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, zapewniając w ten sposób dostawcom wody dane na temat tych nowych parametrów i unikając prowadzenia przez nich zbędnego monitorowania, jeśli okaże się, że dany parametr nie musi być monitorowany przy okazji tej pierwszej identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych. W ciągu tych pierwszych trzech lat dostawcy wody powinni jednak przeprowadzać ocenę ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia (lub wykorzystywać istniejące oceny ryzyka przeprowadzone już na podstawie dyrektywy (UE) 2015/1787) dla tych parametrów, które były częścią załącznika I do dyrektywy 98/83/WE, zważywszy na fakt, że w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy dane dla tych parametrów będą już dostępne.
- (45) W dyrektywie 2013/51/Euratom określono szczegółowe ustalenia dotyczące monitorowania substancji promieniotwórczych w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W związku z tym niniejsza dyrektywa nie powinna określać wartości parametrycznych dotyczących promieniotwórczości.
- (46) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona zdrowia ludzkiego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki, możliwe jest lepsze osiągnięcie go na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (47) Zobowiązanie do przeniesienia niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinno ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Zobowiązanie do przeniesienia przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw.
- (48) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów przeniesienia do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku VI część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dla wszystkich w Unii.
2. Celem niniejszej dyrektywy jest ochrona zdrowia ludzkiego przed szkodliwymi skutkami wszelkiego zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi przez zapewnienie, aby była zdatna do użycia i czysta, oraz poprawa powszechnego dostępu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „woda przeznaczona do spożycia przez ludzi” oznacza:
 - a) wszelką wodę w stanie pierwotnym lub po uzdatnieniu przeznaczoną do picia, gotowania, przygotowywania żywności lub innych celów domowych zarówno w obiektach publicznych, jak i prywatnych, niezależnie od jej pochodzenia i od tego, czy dostarczana jest: z sieci dystrybucyjnej, pojazdów-cystern lub w butelkach lub pojemnikach, z uwzględnieniem wody źródlanej;
 - b) wszelką wodę wykorzystywaną przez każde przedsiębiorstwo spożywcze do wytworzenia, przetworzenia, konserwowania lub wprowadzania do obrotu produktów lub substancji przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
2. „wewnętrzna instalacja wodociągowa” oznacza przewody wodociągowe wraz z uzbrojeniem i urządzeniami, które są zainstalowane między zaworami, z których następuje pobór wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, zarówno w obiektach publicznych, jak i prywatnych, a siecią dystrybucyjną, ale jedynie jeśli nie podlegają, zgodnie z odpowiednimi przepisami krajowymi, kompetencji dostawcy wody w zakresie jego obowiązków;

3. „dostawca wody” oznacza podmiot dostarczający wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;
4. „obiekty priorytetowe” oznaczają duże obiekty niemieszkalne, w których duża liczba użytkowników może być narażona na ryzyko związane z wodą, w szczególności duże obiekty użytku publicznego, określone przez państwa członkowskie;
5. „przedsiębiorstwo spożywcze” oznacza przedsiębiorstwo spożywcze w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;
6. „podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze” oznacza podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze w rozumieniu art. 3 pkt 3 rozporządzenia 178/2002;
7. „zagrożenie” oznacza czynnik biologiczny, chemiczny, fizyczny lub radiologiczny w wodzie lub inny aspekt stanu wody, który potencjalnie może mieć szkodliwy wpływ na zdrowie ludzkie;
8. „zdarzenie niebezpieczne” oznacza zdarzenie, które wprowadza zagrożenie do systemu zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi lub uniemożliwia wyeliminowanie tego zagrożenia z danego systemu;
9. „ryzyko” oznacza połączenie prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzenia niebezpiecznego oraz stopnia ciężkości jego skutków, jeśli dane zagrożenie i zdarzenie niebezpieczne dotyczyłyby systemu zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

Artykuł 3

Wyłączenia

1. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do:
 - a) naturalnych wód mineralnych uznanych za takie przez odpowiedzialny organ, o którym mowa w dyrektywie 2009/54/WE;

- b) wód stanowiących produkty lecznicze w rozumieniu dyrektywy 2001/83/WE.
2. Statki morskie, które odsalają wodę, przewożą pasażerów i pełnią rolę dostawców wody, podlegają jedynie art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 9, 10, 13 i 14 niniejszej dyrektywy i odpowiednim załącznikom do niej.
3. Państwa członkowskie mogą wykluczyć z przepisów niniejszej dyrektywy:
- a) wodę przeznaczoną wyłącznie do takich celów, w stosunku do których właściwe organy mają pewność, że jakość wody nie ma wpływu ani bezpośredniego, ani pośredniego na zdrowie danych konsumentów;
- b) wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, indywidualnie dostarczaną, pod warunkiem że w ilościach niższych niż średnio 10 m³ na dobę lub dostarczaną mniej niż 50 osobom, chyba że woda jest dostarczana jako część działalności handlowej lub publicznej.
4. Państwa członkowskie, które uciekają się do wyłączeń przewidzianych w ust. 3 lit. b), zapewniają, aby zainteresowana ludność została powiadomiona o tym, a także o wszelkich czynnościach, które mogą zostać podjęte w celu ochrony zdrowia ludzkiego przed szkodliwymi skutkami wynikającymi z jakiegokolwiek zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Dodatkowo, jeśli pojawi się potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego wynikające z jakości takiej wody, ludność, której to dotyczy, otrzymuje niezwłocznie właściwe porady.
5. Państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty prowadzące przedsiębiorstwo spożywcze z przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do wody wykorzystywanej konkretnie do celów prowadzenia tego przedsiębiorstwa spożywczego, jeżeli właściwe organy krajowe są przekonane, że jakość tej wody nie może wpływać na bezpieczeństwo środków spożywczych w ich końcowej postaci oraz pod warunkiem, że zaopatrzenie w wodę danego przedsiębiorstwa spełnia odpowiednie obowiązki, w szczególności wynikające z procedur w zakresie zasad analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli oraz jest objęte działaniami zaradczymi na podstawie odpowiedniego unijnego prawa żywnościowego.

Państwa członkowskie zapewniają, by producenci wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która jest rozlewana do butelek lub pojemników, przestrzegali wymagań art. 1–5 i załącznika I części A i B.

Jednak minimalne wymagania określone w załączniku I część A nie mają zastosowania do butelkowanej wody źródlanej, o której mowa w dyrektywie 2009/54/WE.

6. Dostawcy wody dostarczający średnio mniej niż 10 m³ wody dziennie lub obsługujący w ramach swojej działalności komercyjnej lub publicznej mniej niż 50 osób podlegają wyłącznie art. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 13, 14 i 15 niniejszej dyrektywy oraz odpowiednim załącznikom.

Artykuł 4

Ogólne obowiązki

1. Bez uszczerbku dla ich zobowiązań wynikających z innych przepisów unijnych, państwa członkowskie stosują środki niezbędne do zapewnienia, by woda przeznaczona do spożycia przez ludzi była zdatna do użycia i czysta. W celu spełnienia minimalnych wymagań niniejszej dyrektywy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi jest czysta i zdatna do użycia, jeśli spełnia wszystkie poniższe warunki:
 - a) jest wolna od wszelkich mikroorganizmów i pasożytów oraz wszelkich substancji, które w ilościach lub stężeniach stanowią potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego;
 - b) spełnia minimalne wymagania przedstawione w załączniku I części A, B i D;
 - c) państwa członkowskie zastosowały wszelkie inne środki niezbędne do spełnienia wymagań określonych w art. 5–14 niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby środki podjęte w celu wykonania niniejszej dyrektywy opierały się na zasadzie ostrożności i w żadnych okolicznościach nie miały skutku w postaci bezpośredniego lub pośredniego pozwolenia na pogorszenie obecnej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi albo na wzrost zanieczyszczenia wód wykorzystywanych do produkcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

3. Zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE państwa członkowskie zapewniają, by przy ocenie stopnia przecieku wody na ich terytorium oraz potencjalnej poprawy w zakresie obniżania przecieków stosowano metodę oceny wskaźnika strat wody z infrastruktury (ILI) lub inną odpowiednią metodę. W ocenie tej uwzględnia się istotne aspekty dotyczące zdrowia publicznego, środowiska, technologii i gospodarki oraz obejmuje się nią przynajmniej dostawców dostarczających co najmniej 10 000m³ dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób.

Wyniki tej oceny przekazuje się Komisji do dnia ... [3 lata od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy].

Do dnia ... [5 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmie zgodnie z art. 21 akt delegowany określający próg na podstawie ILI lub innej odpowiedniej metody, powyżej którego państwa członkowskie mają przedstawić plan działania. Ten akt delegowany zostanie przygotowany przy wykorzystaniu ocen przeprowadzonych przez państwa członkowskie oraz średniego unijnego stopnia przecieków ustalonego na podstawie tych ocen.

Państwa członkowskie, w których stopień przecieków przekracza próg ustalony w tym akcie delegowanym, do dnia ... [2 lata od przyjęcia aktu delegowanego] przedłożą Komisji plan działania określający pakiet środków, które zostaną podjęte w celu obniżenia ich stopnia przecieków.

Artykuł 5 *Normy jakości*

1. Państwa członkowskie ustalają wartości mające zastosowanie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi dla parametrów przedstawionych w załączniku I.
2. Wartości określone na podstawie ust. 1 nie mogą być mniej rygorystyczne niż wartości określone w załączniku I części A, B, C i D. Jeśli chodzi o parametry wymienione w załączniku I część C, wartości te określa się wyłącznie do celów kontroli w odniesieniu do przestrzegania obowiązków nałożonych na podstawie art. 14.

3. Państwo członkowskie ustala wartości dla dodatkowych parametrów nieobjętych załącznikiem I w przypadku, gdy wymaga tego ochrona zdrowia ludzkiego na terytorium tego kraju lub jego części. Ustalone wartości spełniają co najmniej wymagania art. 4 ust. 1 lit. a).

Artykuł 6
Punkt zgodności

1. Wartości parametryczne ustalone zgodnie z art. 5 w odniesieniu do parametrów wymienionych w załączniku I części A i B są przestrzegane:
- a) w przypadku wody dostarczanej z sieci dystrybucyjnej w punktach czerpalnych w terenie lub w zabudowaniach i obiektach, z zaworów używanych zwykle do pobierania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;
 - b) w przypadku wody dostarczanej z pojazdu-cysterny w punkcie, w którym wypływa ona z cysterny;
 - c) w przypadku wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi rozlewanej do butelek lub pojemników w punkcie, gdzie woda rozlewana jest do butelek lub pojemników;
 - d) w przypadku wody wykorzystywanej w przedsiębiorstwie spożywczym w punkcie, w którym woda jest wykorzystywana w tym przedsiębiorstwie.
2. W przypadku wody objętej ust. 1 lit. a) uznaje się, że państwa członkowskie wypełniły swoje obowiązki wynikające z niniejszego artykułu oraz art. 4 i art. 14 ust. 2 w przypadku, gdy można ustalić, że niezgodność z wartościami parametrycznymi ustalonymi zgodnie z art. 5 wynika z wewnętrznej instalacji wodociągowej lub jej konserwacji, z wyjątkiem obiektów priorytetowych, objętych art. 10.

3. W przypadku gdy stosuje się ust. 2 oraz istnieje ryzyko, że woda objęta ust. 1 lit. a) nie spełniałaby wartości parametrycznych zgodnie z art. 5, państwa członkowskie niemniej jednak zapewniają, aby:
- a) podejmowane były właściwe środki w celu zmniejszenia lub wyeliminowania ryzyka niezgodności z wartościami parametrycznymi, takie jak doradzanie właścicielom nieruchomości w sprawie możliwych działań zaradczych, jakie mogliby podjąć, oraz, w razie konieczności, inne środki, takie jak odpowiednie techniki uzdatniania wody, były podejmowane w celu zmiany rodzaju lub właściwości wody, zanim zostanie ona dostarczona, co zmierza do zmniejszenia lub wyeliminowania ryzyka niezgodności wody z wartościami parametrycznymi po dostawie; oraz
 - b) zainteresowani konsumenci byli należycie informowani i uzyskiwali porady w odniesieniu do wszelkich możliwych dodatkowych działań zaradczych, jakie powinni podjąć.

Artykuł 7
Oparte na analizie ryzyka podejście do bezpieczeństwa wody

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wobec zaopatrzenia w wodę, uzdatniania i dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stosowano podejście oparte na analizie ryzyka obejmujące cały łańcuch dostaw od obszaru zlewni, poboru, uzdatniania, przechowywania i dystrybucji wody do punktu zgodności określonego w art. 6.

Podejście oparte na ryzyku obejmuje następujące elementy:

- a) ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem dla obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do punktu(-ów) poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z art. 8;
- b) ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do każdego systemu zaopatrzenia w wodę obejmującego pobór, uzdatnianie, przechowywanie i dystrybucję wody do punktu dostawy przeprowadzana przez dostawców wody zgodnie z art. 9;

c) ocena ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych zgodnie z art. 10.

2. Państwa członkowskie mogą dostosować wdrażanie podejścia opartego na analizie ryzyka, bez uszczerbku dla celu niniejszej dyrektywy dotyczącego jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi i zdrowia konsumentów, w przypadku gdy występują szczególne ograniczenia wynikające z warunków geograficznych, takich jak oddalenie lub trudna dostępność strefy zaopatrzenia w wodę.
3. Państwa członkowskie zapewniają, by przy stosowaniu podejścia opartego na ryzyku kierowano się jasnym i odpowiednim podziałem obowiązków między zainteresowanymi stronami określonym przez państwa członkowskie. Taki podział obowiązków jest dostosowany do ich ram instytucjonalnych i prawnych.
4. Pierwszą ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody przeprowadza się do dnia [4,5 roku od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy]. Podlegają one przeglądom w regularnych odstępach czasu nie dłuższych niż 6 lat, z uwzględnieniem wymogu przewidzianego w art. 7 dyrektywy 2000/60/WE, i w razie potrzeby są aktualizowane.
5. Pierwszą ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do danego systemu zaopatrzenia przeprowadza się do dnia [6 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy]. Podlegają one przeglądom w regularnych odstępach czasu nie dłuższych niż 6 lat i w razie potrzeby są aktualizowane.
6. Pierwszą ocenę ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych przeprowadza się do dnia [6 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy]. Podlegają one przeglądom co 6 lat i w razie potrzeby są aktualizowane.
7. Terminy określone w ust. 4, 5 i 6 nie powstrzymują państw członkowskich od zapewnienia, by środki były przyjmowane, gdy tylko ryzyko zostanie zidentyfikowane i ocenione.

Artykuł 8

Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem dla obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do punktu(-ów) poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. Nie naruszając art. 4–8 dyrektywy 2000/60/WE, państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzana była ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem dla obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do punktu(-ów) poboru wody. Obejmuje ona następujące elementy:
 - a) charakterystyka obszaru(-ów) zlewni dotycząca punktu(-ów) poboru wody obejmująca:
 - (i) oznaczenie i identyfikację obszaru(-ów) zlewni dla punktu(-ów) poboru wody;
 - (ii) identyfikację stref ochronnych, w przypadkach gdy strefy te zostały ustanowione zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE;
 - (iii) współrzędne geograficzne wszystkich punktów poboru wody w obszarze(-ach) zlewni; z uwagi na to, że dane, o których mowa w niniejszej literze, mają potencjalnie wrażliwy charakter, w szczególności pod względem ochrony zdrowia publicznego i bezpieczeństwa publicznego, państwa członkowskie zapewniają, by dane te były chronione i przekazywane wyłącznie właściwym organom i dostawcom wody;
 - (iv) opis przeznaczenia gruntów, spływu wody i procesów odnawiania w obszarze(-ach) zlewni dla punktu(-ów) poboru wody.

W tym celu państwa członkowskie mogą wykorzystywać informacje gromadzone zgodnie z art. 5 i 7 dyrektywy 2000/60/WE;

- b) identyfikacja zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych w obszarze(-ach) zlewni dla danego punktu(-ów) poboru wody oraz ocena ryzyka, jakie mogą one stwarzać dla jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W ocenie ryzyka analizuje się potencjalne ryzyko, które mogłoby pogorszyć jakość wody w takim stopniu, że mogłaby ona stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. W tym celu państwa członkowskie mogą wykorzystać przegląd wpływu działalności człowieka przeprowadzony zgodnie z art. 5 dyrektywy 2000/60/WE oraz informacje na temat znaczących oddziaływań, zebrane zgodnie z pkt 1.4, 1.5 oraz 2.3–2.5 załącznika II do tej dyrektywy;

- c) odpowiednie monitorowanie wód powierzchniowych lub podziemnych w obszarze(-ach) zlewni dla punktu(-ów) poboru wody lub w wodzie surowej pod względem odpowiednich parametrów, substancji lub zanieczyszczeń wybranych z następujących wykazów:
- (i) parametrów wymienionych w załączniku I części A i B lub ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 3 niniejszej dyrektywy;
 - (ii) zanieczyszczeń wód podziemnych wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁹ oraz zanieczyszczeń i wskaźników zanieczyszczenia, dla których państwa członkowskie ustaliły wartości progowe zgodnie z załącznikiem II do tej dyrektywy;
 - (iii) substancji priorytetowych i niektórych innych substancji zanieczyszczających wymienionych w załączniku I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE⁵⁰;
 - (iv) zanieczyszczeń specyficznych dla dorzeczy ustanowionych przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;
 - (v) innych istotnych zanieczyszczeń wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ustanowionych przez państwa członkowskie na podstawie informacji zebranych zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu;
 - (vi) naturalnie występujących substancji, które za pośrednictwem wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi mogą stwarzać zagrożenie dla zdrowia ludzkiego;
 - (vii) substancji i związków umieszczonych na liście obserwacyjnej ustanowionej zgodnie z art. 13 ust. 8 niniejszej dyrektywy.

⁴⁹ Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz.U. L 372 z 27.12.2006, s. 19).

⁵⁰ dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 84);

Państwa członkowskie dokonują wyboru spośród ppkt (i)–(vi) w celu monitorowania parametrów, substancji lub zanieczyszczeń, które są uważane za istotne w świetle zagrożeń zidentyfikowanych na podstawie lit. b) lub po uwzględnieniu informacji przedstawionych przez dostawców wody zgodnie z ust. 2.

Do celów odpowiedniego monitorowania, w tym wykrywania nowych substancji, których obecność w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi może być szkodliwa dla zdrowia ludzkiego, państwa członkowskie mogą wykorzystywać dostępne monitorowanie prowadzone zgodnie z art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE lub na podstawie innego unijnego ustawodawstwa obowiązującego dla danego(-ych) obszaru(-ów) zlewni dotyczącego danego(-ych) punktu(-ów) poboru.

2. Dostawcy wody, którzy prowadzą monitorowanie w obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru lub monitorują swoją wodę surową, są zobowiązani do informowania właściwych organów o zaobserwowanych tendencjach i nietypowych stężeniach w odniesieniu do monitorowanych parametrów, substancji lub zanieczyszczeń.
3. Na podstawie wyników oceny ryzyka przeprowadzonej zgodnie z ust. 1 państwa członkowskie zapewniają, by – w stosownych przypadkach – przyjmowane były środki w celu zapobiegania zidentyfikowanemu ryzyku lub w celu jego kontroli, począwszy od środków zapobiegawczych:
 - a) zdefiniowanie i wdrożenie w obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody środków zapobiegawczych oprócz środków przewidzianych lub przyjętych zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE, w przypadku gdy jest to wymagane do zapewnienia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W stosownych przypadkach środki te włącza się do programów środków, o których mowa w art. 11 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.

W stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, by zanieczyszczający, we współpracy z dostawcami wody i innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami, wprowadzali takie środki zapobiegawcze zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;

- b) zdefiniowanie i wdrożenie w obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody środków łagodzących oprócz środków przewidzianych lub przyjętych zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. d) dyrektywy 2000/60/WE, w przypadku gdy jest to wymagane do zapewnienia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. W stosownych przypadkach środki te włącza się do programów środków, o których mowa w art. 11 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE.

W stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, by zanieczyszczający, we współpracy z dostawcami wody i innymi odpowiednimi zainteresowanymi stronami, wprowadzali takie środki łagodzące zgodnie z dyrektywą 2000/60/WE;

- c) zapewnianie odpowiedniego monitorowania – w wodach powierzchniowych lub podziemnych w obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody lub w wodzie surowej – parametrów, substancji lub zanieczyszczeń, które w związku ze spożyciem wody stanowiłyby zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub mogłyby doprowadzić do nieakceptowalnego pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a które nie zostały uwzględnione w monitorowaniu prowadzonym zgodnie z art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE. W stosownych przypadkach monitorowanie to włącza się do programów monitorowania, o których mowa w art. 7 i 8 dyrektywy 2000/60/WE;
- d) ocena potrzeby ustanowienia lub dostosowania stref ochronnych dla wód podziemnych lub powierzchniowych, zgodnie z art. 7 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE, oraz wszelkich innych odpowiednich stref.

Państwa członkowskie zapewniają, by z odpowiednią częstotliwością przeprowadzano ocenę skuteczności wszelkich tego typu środków.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy wody i właściwe organy miały dostęp do informacji określonych w ust. 1 i 2 oraz by odpowiedni dostawcy wody mieli dostęp do wyników monitorowania uzyskanych na podstawie ust. 1 lit. c).

Na podstawie tych informacji państwa członkowskie mogą:

- a) wprowadzić wymóg, by dostawcy wody przeprowadzali dodatkowe monitorowanie niektórych parametrów lub uzdatnianie pod kątem tych parametrów;
 - b) zezwolić dostawcom wody na zmniejszenie częstotliwości monitorowania niektórych parametrów lub zgodnie z przepisami art. 11 ust. 2 lit. a) usunąć dany parametr z wykazu parametrów podlegających monitorowaniu przez dostawcę wody bez konieczności przeprowadzania oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia, pod warunkiem że:
 - (i) nie są to parametry podstawowe w rozumieniu załącznika II część B pkt 1, oraz
 - (ii) żaden czynnik dający się racjonalnie przewidzieć nie może spowodować pogorszenia jakości wody.
5. W przypadku gdy dostawcy wody wolno zmniejszyć częstotliwość monitorowania lub usunąć jeden z parametrów, jak określono w ust. 4 lit. b), państwa członkowskie zapewniają odpowiednie monitorowanie tych parametrów podczas przeglądu ocen ryzyka i zarządzania ryzykiem w obszarze(-ach) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru, zgodnie z art. 7 ust. 4.

Artykuł 9
Ocena ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do systemu zaopatrzenia

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawca wody przeprowadzał ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do systemu zaopatrzenia.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by ocena ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia:
 - a) uwzględniała wyniki oceny ryzyka i zarządzanie ryzykiem prowadzone zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy;
 - b) zawierała opis systemu zaopatrzenia od punktu poboru, uzdatniania, przechowywania i dystrybucji wody do punktu dostaw;
 - c) zawierała identyfikację zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych w systemie zaopatrzenia oraz ocenę ryzyka, jakie mogą stwarzać dla zdrowia ludzkiego z uwagi na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, z uwzględnieniem ryzyka wynikającego ze zmiany klimatu, przecieków i nieszczelności rur.
3. Na podstawie wyników oceny ryzyka, o której mowa w ust. 2, państwa członkowskie zapewniają, by podejmowane były następujące środki zarządzania ryzykiem („zarządzanie ryzykiem w odniesieniu do systemu zaopatrzenia”), które będą:
 - a) definiowały i wdrażały środki kontroli w celu zapobiegania ryzyku zidentyfikowanemu w systemie łańcucha zaopatrzenia i w celu łagodzenia tego ryzyka, jeśli mogłoby ono wpłynąć negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;

- b) definiowały i wdrażały w systemie zaopatrzenia środki kontroli obok środków przyjętych lub przewidzianych na podstawie art. 8 ust. 3 niniejszej dyrektywy lub art. 11 ust. 3 dyrektywy 2000/60/WE w odniesieniu do łagodzenia tych rodzajów ryzyka, które mogłoby wpłynąć negatywnie na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w obszarze(-ach) zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody;
- c) realizowały dopasowane do zaopatrzenia operacyjne programy monitorowania zgodnie z art. 13;
- d) zapewniały, by w przypadku gdy częścią przygotowania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi jest jej dezynfekcja, skuteczność dezynfekcji zastosowanej przy uzdatnianiu była potwierdzona oraz by wszelkie zanieczyszczenia produktami ubocznymi dezynfekcji były utrzymywane na możliwie najniższym poziomie bez wpływu na efekt dezynfekcji, a wszelkie zanieczyszczenia środkami chemicznymi stosowanymi przy uzdatnianiu były utrzymywane na możliwie najniższym poziomie, oraz by wszelkie substancje pozostające w wodzie nie zagrażały wypełnieniu ogólnych obowiązków ustanowionych w art. 4;
- e) obejmowały sprawdzenie, czy stosowane w łańcuchu zaopatrzenia materiały, substancje chemiczne stosowane przy uzdatnianiu oraz materiały filtracyjne mające kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi są zgodne z wymaganiami ustanowionymi w art. 11 i 12.

4. Na podstawie wyników oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia państwa członkowskie:

- a) dopuszczają w następujących przypadkach możliwość usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, lub zmniejszenia częstotliwości monitorowania, jeżeli właściwy organ jest przekonany, że nie wpłynie to na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi:
 - (i) na podstawie występowania parametru w wodzie surowej, zgodnie z oceną ryzyka dla danego(-ych) obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody, jak określono w art. 8 ust. 1;

(ii) gdy dany parametr może być wyłącznie wynikiem stosowania pewnej techniki uzdatniania lub metody dezynfekcji, a ta technika lub metoda nie są stosowane przez danego dostawcę wody; lub

(iii) na podstawie specyfikacji określonych w załączniku II część C;

b) zapewniają, by wykaz parametrów podlegających zgodnie z art. 13 monitorowaniu w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi został rozszerzony lub by została zwiększona częstotliwość monitorowania w następujących przypadkach:

(i) na podstawie specyfikacji określonych w załączniku II część C;

(ii) na podstawie występowania parametru w wodzie surowej, zgodnie z oceną ryzyka dla danego(-ych) obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody, jak określono w art. 8 ust. 1.

5. Ocena ryzyka związanego w odniesieniu do zaopatrzenia dotyczy parametrów umieszczonych w załączniku I części A, B i C, niebędących parametrami podstawowymi zgodnie z załącznikiem II część B, parametrów określonych zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz substancji lub związków umieszczonych na listach obserwacyjnych ustanowionych zgodnie z art. 13 ust. 8.

6. Z przeprowadzania oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia i z zarządzania tym ryzykiem państwa członkowskie mogą zwolnić dostawców wody dostarczających średnio między 10 a 100 m³ dziennie lub obsługujących między 50 a 500 osób, pod warunkiem że właściwy organ jest przekonany, że nie wpłynie to na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

W przypadku takiego zwolnienia dostawcy ci przeprowadzają regularne monitorowanie zgodnie z art. 13.

Artykuł 10
Ocena ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzano ocenę ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych, obejmującą następujące elementy:
 - a) ogólną analizę potencjalnych rodzajów ryzyka związanego z wewnętrznymi instalacjami wodociągowymi oraz z powiązanymi produktami i materiałami, a także ustalenie, czy mają one wpływ na jakość wody w punkcie, gdzie wypływa ona z kranów, z których jest zazwyczaj pobierana do spożycia przez ludzi. Ta ogólna analiza nie zakłada analizy poszczególnych właściwości;
 - b) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I część D w obiektach, w których podczas oceny przeprowadzonej zgodnie z lit. a) zidentyfikowano określone zagrożenie dla jakości wody i zdrowia ludzkiego.

W odniesieniu do *Legionelli* lub ołowiu państwa członkowskie mogą zdecydować, że w monitorowaniu, o którym mowa w lit. b), skupią się na obiektach priorytetowych.
2. W przypadkach gdy państwa członkowskie stwierdzą, na podstawie ogólnej analizy przeprowadzonej zgodnie z ust. 1 lit. a), że istnieje ryzyko dla zdrowia ludzkiego mające źródło w wewnętrznej instalacji wodociągowej lub powiązanych produktach i materiałach, lub gdy monitorowanie przeprowadzone zgodnie z ust. 1 lit. b) wykaże, że wartości parametryczne określone w załączniku I część D nie są spełnione, państwo członkowskie zapewnia zastosowanie właściwych środków w celu wyeliminowania lub zmniejszenia ryzyka niezgodności z wartościami parametrycznymi określonymi w załączniku I część D.

W odniesieniu do *Legionelli* środki te będą dotyczyły przynajmniej obiektów priorytetowych.

3. Aby zmniejszyć ryzyko związane z dystrybucją wewnętrzną we wszystkich wewnętrznych instalacjach wodociągowych, państwa członkowskie zapewniają, by rozważono wszystkie z poniższych środków i wprowadzono te z nich, które zostaną uznane za istotne:
- a) zachęcanie właścicieli obiektów publicznych i prywatnych do przeprowadzania oceny ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych;
 - b) informowanie konsumentów i właścicieli obiektów publicznych i prywatnych o środkach mających na celu wyeliminowanie lub zmniejszenie ryzyka niezgodności z normami jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w związku z wewnętrzną instalacją wodociągową;
 - c) udzielanie konsumentom porad na temat warunków konsumpcji i wykorzystania wody oraz na temat sposobów postępowania pozwalających uniknąć ponownego wystąpienia ryzyka;
 - d) promowanie szkoleń dla hydraulików i innych specjalistów zajmujących się wewnętrznymi instalacjami wodociągowymi oraz montażem wyrobów i materiałów budowlanych mających kontakt z wodą;
 - e) w odniesieniu do *Legionelli*, zapewnianie skutecznych i proporcjonalnych do ryzyka środków kontroli i zarządzania w celu zapobieżenia wystąpieniu ognisk choroby lub wyeliminowania ewentualnych ognisk; oraz
 - f) w odniesieniu do ołowiu, o ile będzie to wykonalne ekonomicznie i technicznie, wdrożenie środków dotyczących wymiany elementów wykonanych z ołowiu w istniejących wewnętrznych instalacjach wodociągowych.

Artykuł 11
Minimalne wymagania w zakresie higieny dotyczące materiałów mających kontakt z wodą
przeznaczoną do spożycia przez ludzi

1. Do celów art. 4 państwa członkowskie zapewniają, by mające kontakt z wodą materiały przeznaczone do stosowania w nowych instalacjach lub – w przypadku napraw lub odbudowy – w istniejących instalacjach do poboru, uzdatniania lub dystrybucji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi nie:
 - a) wpływały niekorzystnie – bezpośrednio lub pośrednio – na ochronę zdrowia ludzkiego, jak przewidziano w niniejszej dyrektywie;
 - b) wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody;
 - c) sprzyjały rozwojowi drobnoustrojów;
 - d) uwalniały do wody zanieczyszczeń w stopniu wyższym, niż jest to konieczne z uwagi na przewidziane zastosowanie.
2. Do celów zapewnienia jednolitego stosowania ust. 1 szczegółowe minimalne wymagania higieniczne dla materiałów określa się w drodze aktów wykonawczych, które mają zostać przyjęte zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22, i na podstawie zasad ustanowionych w załączniku V określających:
 - a) do dnia przypadającego 3 lata od dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] – metodyki testowania i zatwierdzania substancji wyjściowych i składów, które mają zostać umieszczone w europejskich pozytywnych wykazach substancji wyjściowych, składów lub składników, w tym limity migracji specyficznej dla substancji lub materiałów oraz naukowe warunki wstępne;

- b) do dnia przypadającego 4 lata od dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy], na podstawie wykazów obejmujących daty wygaśnięcia sporządzonych przez Europejską Agencję Chemikaliów (zwanej dalej „Agencją”) – europejskie wykazy pozytywne substancji wyjściowych, składów lub składników dla każdej grupy materiałów (organicznych, cementujących, metalicznych, emalii, ceramicznych lub innych materiałów nieorganicznych) zatwierdzonych do stosowania przy produkcji materiałów, w tym – w stosownych przypadkach – warunki ich stosowania i limity migracji, oznaczone na podstawie jednolitych metodyk przyjętych na podstawie lit. a) i przy uwzględnieniu ust. 3 i 4;
- c) do dnia przypadającego 3 lata od dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] – procedury i metody testowania i akceptacji materiałów końcowych stosowanych w wyrobie wykonanym z materiałów lub połączeń substancji wyjściowych, składów lub składników umieszczonych w europejskich wykazach pozytywnych, obejmujące:
- (i) identyfikację odpowiednich substancji i innych parametrów (takich jak mętność, aromat, zapach, barwa, ogólny węgiel organiczny, uwalnianie nieoczekiwanych substancji oraz sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów), które mają być badane w wodzie migracyjnej;
 - (ii) metody badania wpływu na jakość wody, z uwzględnieniem wszelkich odpowiednich norm EN;
 - (iii) pozytywne/negatywne kryteria wyników badań uwzględniające, między innymi, współczynniki przeliczania migracji substancji na poziomy szacowane w wodzie wodociągowej, warunki stosowania lub wykorzystywania, stosownie do przypadku.

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 21 akty delegowane w celu określenia odpowiedniej procedury oceny zgodności mającej zastosowanie na podstawie modułów zawartych w załączniku I do decyzji 768/2008/WE. Przy ustalaniu, którą procedurę oceny zgodności należy zastosować, Komisja zapewnia zgodność z celami, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszej dyrektywy, biorąc również pod uwagę zasadę proporcjonalności. Do tego celu Komisja przyjmie jako punkt wyjścia System1+ dotyczący oceny i weryfikacji stałości właściwości użytkowych określony w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 305/2011 lub ogólnie równoważną procedurę, z wyjątkiem sytuacji, w których byłoby to nieproporcjonalne. Te akty delegowane będą również zawierały przepisy dotyczące wyznaczania jednostek oceniających zgodność, w przypadku gdy będą miały one uczestniczyć w danych procedurach oceny zgodności.

3. Europejskie wykazy pozytywne zawierają tylko te substancje, składry lub składniki, które zostały dopuszczone do stosowania w produkcji materiałów końcowych lub wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, w tym, w stosownych przypadkach, warunki ich stosowania i limity migracji, oznaczone na podstawie jednolitych metodok przyjętych na podstawie ust. 2 lit. a).

Europejskie wykazy pozytywne zawierają daty upływu ważności wyznaczone na podstawie zaleceń Agencji, mogą również zawierać przepisy przejściowe. Daty upływu ważności ustala się w szczególności na podstawie niebezpiecznych właściwości substancji, jakości ocen ryzyka będących ich podstawą oraz stopnia aktualności tych ocen ryzyka.

Na podstawie wydanych przez Agencję opinii, o których mowa w ust. 5, Komisja regularnie dokonuje przeglądu i w razie konieczności aktualizuje akty wykonawcze, o których mowa w ust. 2 lit. b), zgodnie z najnowszymi osiągnięciami naukowymi i technologicznymi.

Pierwszy przegląd zostanie ukończony w ciągu 15 lat od przyjęcia pierwszego wykazu pozytywnego.

Komisja zapewnia, by wszelkie odnośne akty, w tym zlecenia normalizacji, przyjmowane przez nią zgodnie z pozostałym prawodawstwem unijnym były spójne z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

4. Pierwsze europejskie wykazy pozytywne, które mają zostać przyjęte zgodnie z ust. 2 lit. b), oparte będą, między innymi, na istniejących krajowych wykazach pozytywnych, innych istniejących przepisach krajowych oraz na ocenach ryzyka, które doprowadziły do ustanowienia takich wykazów krajowych. W tym celu państwa członkowskie nie później niż do dnia [6 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] powiadamiają Agencję o wszelkich istniejących krajowych wykazach pozytywnych i dostępnych dokumentach z oceny.

Europejskie wykazy pozytywne substancji wyjściowych dla materiałów organicznych uwzględniają wykaz ustanowiony przez Komisję na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1935/2004 w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 21 akty delegowane dotyczące ustanowienia procedury zawierającej wymogi informacyjne w zakresie składania przez podmioty gospodarcze lub właściwe organy wniosków o umieszczenie substancji wyjściowych, składów lub składników w europejskim wykazie pozytywnym lub o ich usunięcie z tego wykazu. Wnioski te przedkłada się Agencji.

Procedura ta zapewnia, by wnioskowi towarzyszyły oceny ryzyka oraz by podmioty gospodarcze lub odpowiednie organy przekazywały informacje niezbędne do oceny ryzyka w określonym formacie.

Komitety ds. Oceny Ryzyka Agencji ustanowiony zgodnie z art. 76 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 przyjmuje opinię na temat każdego wniosku przedłożonego na podstawie niniejszego ustępu w granicach czasowych wyznaczonych w aktach delegowanych, o których mowa w akapicie pierwszym. W tych aktach delegowanych mogą również zostać zawarte dalsze przepisy proceduralne dotyczące funkcjonowania procesu składania wniosków oraz wydawania opinii przez Komitety ds. Oceny Ryzyka oraz Agencję.

6. Państwa członkowskie uznają, że wyroby zatwierdzone zgodnie ze szczegółowymi wymaganiami ustanowionymi w ust. 2 spełniają wymagania ustanowione w ust. 1.

Państwa członkowskie zapewniają, by do celów niniejszej dyrektywy do obrotu mogły być wprowadzane wyłącznie takie wyroby mające kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, które wykorzystują materiały końcowe zatwierdzone zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Nie uniemożliwia to państwom członkowskim, szczególności gdy wymaga tego lokalnie szczególna jakość wody surowej, przyjmowania – zgodnie z art. 193 TFUE – w określonych i należycie uzasadnionych okolicznościach bardziej rygorystycznych środków ochronnych dotyczących stosowania materiałów. Środki te należy notyfikować Komisji.

Do wyrobów objętych zakresem stosowania niniejszego artykułu stosuje się rozporządzenie 2019/1020.

7. W oczekiwaniu na przyjęcie przepisów, o których mowa w ust. 2, państwa członkowskie mają prawo zachować lub przyjąć środki krajowe dotyczące konkretnych minimalnych wymagań higienicznych dla substancji wyjściowych lub materiałów, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem zachowania zgodności z postanowieniami Traktatu.
8. Aby ułatwić zachowanie zgodności z niniejszym artykułem, Komisja zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 1025/2012⁵¹ zwraca się do jednej lub kilku europejskich organizacji normalizacyjnych z wnioskiem o przygotowanie europejskiej normy w zakresie ujednoliconego badania i oceny wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi.

⁵¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniające dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylające decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz.U. L 316 z 14.11.2012, s. 12).

9. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 21 akt delegowany ustanawiający zharmonizowane specyfikacje dotyczące widocznego, wyraźnie czytelnego i nieusuwalnego oznaczania wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi, które będzie stosowane do wskazywania zgodności z niniejszym artykułem.
10. Nie później niż 9 lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy, w szczególności na podstawie doświadczeń zebranych w związku ze stosowaniem rozporządzenia (UE) nr 1935/2004 i rozporządzenia (UE) nr 305/2011, Komisja dokona przeglądu funkcjonowania systemu ustanowionego w niniejszym artykule i przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym oceni, czy:
- a) w całej Unii zapewniana jest adekwatna ochrona zdrowia ludzkiego;
 - b) zapewniane jest właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego dla wyrobów mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi;
 - c) zachodzi potrzeba przedstawienia kolejnego wniosku ustawodawczego w tej sprawie.
11. Do celów wdrożenia na szczeblu krajowym wymagań niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio art. 4 ust. 2.
12. Do celów niniejszego artykułu:

„substancja wyjściowa” oznacza substancję dodawaną w sposób zamierzony w produkcji materiałów organicznych lub mieszanin w produkcji materiałów cementujących;

„skład” oznacza skład chemiczny metalu, emalii, ceramiki lub innego materiału nieorganicznego.

Artykuł 12

Minimalne wymagania w zakresie środków chemicznych do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych mających kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi

1. Do celów art. 4 państwa członkowskie zapewniają, by środki chemiczne do uzdatniania wody i materiały filtracyjne mające kontakt z wodą przeznaczoną do spożycia przez ludzi nie:
 - a) wpływały niekorzystnie – bezpośrednio lub pośrednio – na ochronę zdrowia ludzkiego, jak przewidziano w niniejszej dyrektywie;
 - b) wpływały niekorzystnie na barwę, zapach lub smak wody;
 - c) sprzyjały – w sposób niezamierzony – rozwojowi drobnoustrojów;
 - d) zanieczyszczały wody w stopniu wyższym, niż jest to konieczne z uwagi na przewidziane zastosowanie.
2. Do celów wdrożenia na szczeblu krajowym wymagań niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio art. 4 ust. 2.
3. Zgodnie z ust. 1 i bez uszczerbku dla rozporządzenia 528/2012 oraz odpowiednich istniejących norm EN dotyczących środków chemicznych do uzdatniania wody lub materiałów filtracyjnych państwa członkowskie zapewniają, by weryfikowane i gwarantowane były właściwości i czystość środków chemicznych do uzdatniania wody i materiałów filtracyjnych.

Artykuł 13
Monitorowanie

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia zgodnie z niniejszym artykułem oraz załącznikiem II części A i B regularnego monitorowania jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w celu sprawdzenia, że woda dostępna dla konsumentów spełnia wymagania niniejszej dyrektywy, w szczególności wartości parametryczne ustalone zgodnie z art. 5. Próbkę są pobierane tak, by były one reprezentatywne dla jakości wody spożywanej w okresie roku.
2. W celu wypełnienia zobowiązań nałożonych w ust. 1 ustanawia się odpowiednie programy monitorowania dla wszelkiej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem II część A. Te programy monitorowania są dopasowane do zaopatrzenia, z uwzględnieniem wyników oceny ryzyka obszaru(-ów) zlewni w odniesieniu do punktu(-ów) poboru wody oraz systemów zaopatrzenia i składają się z następujących elementów:
 - a) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I części A, B i C oraz parametrów określonych zgodnie z art. 5 ust. 3, zgodnie z załącznikiem II oraz, w przypadkach gdy zgodnie z art. 9 i załącznikiem II część C wykonywana jest ocena ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia, chyba że państwo członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 5 zdecyduje, że jeden z tych parametrów może zostać usunięty z parametrów podlegających monitorowaniu;
 - b) monitorowanie parametrów wymienionych w załączniku I część D do celów oceny ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych, przewidziane w art. 10 ust. 1 lit. b);
 - c) monitorowanie substancji i związków umieszczonych na liście obserwacyjnej ustanowionej zgodnie z ust. 8 akapit piąty;
 - d) monitorowanie do celów identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych, przewidziane w art. 8 ust. 1 lit. b);

- e) monitorowanie operacyjne prowadzone zgodnie z załącznikiem II część A pkt 3.
- 3. Właściwe organy określają punkty, w których pobierane są próbki, które muszą spełniać odpowiednie wymagania ustalone w załączniku II część D.
 - 4. Państwa członkowskie spełniają wymagania specyfikacji dla analiz parametrów przedstawionych w załączniku III zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) metody analizy inne niż określone w załączniku III część A mogą być wykorzystywane, pod warunkiem że można wykazać, iż uzyskane wyniki są co najmniej tak wiarygodne, jak te uzyskane z wykorzystaniem określonych metod, dostarczając Komisji wszelkich stosownych informacji dotyczących takich metod oraz ich równoważności;
 - b) dla tych parametrów wymienionych w załączniku III część B może być stosowana każda metoda analizy, pod warunkiem że spełnia wymagania określone tamże.
 - 5. Państwa członkowskie zapewniają, aby dodatkowe monitorowanie było przeprowadzane na zasadzie jednostkowych przypadków w odniesieniu do substancji i mikroorganizmów, dla których nie ustalono żadnych wartości parametrycznych zgodnie z art. 5, jeśli istnieje powód do podejrzeń, że mogą one być obecne w ilościach lub liczbie stwarzających potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego.
 - 6. Do dnia [trzy lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] Komisja przyjmie zgodnie z art. 21 akty delegowane w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy przez przyjęcie metodyki pomiaru zawartości mikrodrobin plastiku z myślą o umieszczeniu ich na liście obserwacyjnej po spełnieniu warunków określonych w art. 13 ust. 8.
 - 7. Nie później niż 3 lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja ustanawia wytyczne techniczne dotyczące metod analitycznych, w tym granice wykrywalności i wartości parametrów oraz częstotliwość pobierania próbek do celów monitorowania wartości „PFAS Ogółem” i „Suma PFAS”.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia i aktualizacji listy obserwacyjnej substancji lub związków, takich jak produkty lecznicze, związki zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego i mikrodrobiny plastiku, będących przyczyną obaw dotyczących zdrowia z punktu widzenia publicznego lub naukowego.

Substancje i związki dodaje się do listy obserwacyjnej, gdy istnieje prawdopodobieństwo, że mogą one być obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi i mogą stwarzać potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. W tym celu Komisja opiera się przede wszystkim na badaniach naukowych WHO. Dodanie takiej nowej substancji należy odpowiednio uzasadnić na podstawie art. 1 i 4 niniejszej dyrektywy.

Na pierwszej liście umieszcza się beta-estradiol (50-28-2) i nonylfenol z uwagi na ich właściwości zaburzające funkcjonowanie układu hormonalnego oraz ryzyko, jakie stwarzają dla zdrowia ludzkiego. Pierwsza lista obserwacyjna zostanie przyjęta do dnia następującego 1 rok od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Na liście obserwacyjnej podaje się wartość orientacyjną dla każdej substancji lub związku oraz – w razie konieczności – potencjalną metodę analizy niepociągającą za sobą nadmiernych kosztów.

Państwa członkowskie wprowadzają wymagania dotyczące monitorowania potencjalnej obecności umieszczonych na liście obserwacyjnej substancji lub związków w odpowiednich punktach łańcucha dostaw wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

W tym celu państwa członkowskie mogą uwzględniać informacje zebrane na podstawie art. 8 ust. 1 i 2 niniejszej dyrektywy oraz mogą wykorzystywać dane z monitorowania zebrane zgodnie z dyrektywą 2013/39/UE⁵², dyrektywą 2008/105/WE, dyrektywą 2000/60/WE lub innymi właściwymi przepisami Unii, aby unikać powielania wymagań w zakresie monitorowania.

Wyniki monitorowania umieszcza się w zbiorach danych utworzonych zgodnie z art. 18 ust. 1 lit. b), wraz z wynikami monitorowania zebranymi na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b).

⁵² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/39/UE z dnia 12 sierpnia 2013 r. zmieniająca dyrektywy 2000/60/WE i 2008/105/WE w zakresie substancji priorytetowych w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 226 z 24.8.2013, s. 1).

W przypadku gdy na podstawie art. 8 ust. 1 lub akapitu piątego niniejszego ustępu substancje te lub związki zostaną wykryte w stężeniach przekraczających wartości orientacyjne określone w liście obserwacyjnej, państwa członkowskie zapewniają, by przeanalizowano następujące środki i wprowadzono te z nich, które zostaną uznane za istotne:

- a) środki zapobiegawcze, środki łagodzące lub odpowiednie monitorowanie w obszarze(-ach) zlewni dla punktu(-ów) poboru wody lub w wodzie surowej, jak określono w art. 8 ust. 3 lit. a), b) i c);
- b) wprowadzenie wymogu, by dostawcy wody prowadzili monitorowanie tych substancji lub związków, jak określono w art. 8 ust. 4 lit. a);
- c) wprowadzenie wymogu sprawdzania przez dostawców wody, czy uzdatnianie jest adekwatne do osiągnięcia wartości orientacyjnej, lub by w stosownych przypadkach optymalizowali uzdatnianie; oraz
- d) działania zaradcze zgodnie z art. 14 ust. 6, w przypadku gdy państwa członkowskie uznają to za konieczne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

Akty wykonawcze przewidziane w niniejszym ustępie przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 20.

Artykuł 14 *Działania zaradcze i ograniczenia w stosowaniu*

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy przypadek niezgodności z wartościami parametrycznymi ustalonymi zgodnie z art. 5 był niezwłocznie badany w celu określenia jego przyczyny.

2. Jeśli, pomimo środków podjętych w celu wypełnienia zobowiązań nałożonych w art. 4 ust. 1, woda przeznaczona do spożycia przez ludzi nie spełnia wartości parametrycznych ustalonych zgodnie z art. 5, oraz z zastrzeżeniem art. 6 ust. 2, dane państwo członkowskie zapewnia jak najszybsze podjęcie niezbędnych działań zaradczych w celu przywrócenia jej jakości i daje pierwszeństwo stosowaniu tych działań, uwzględniając między innymi zakres, w jakim odpowiednie wartości parametryczne zostały przekroczone, i powiązane potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego.

W przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi określonymi w załączniku I część D działania zaradcze obejmują środki określone w art. 10 ust. 3.

3. Niezależnie od tego, czy wystąpi niezgodność z wartościami parametrycznymi, państwa członkowskie zapewniają, aby zabroniona była jakakolwiek dostawa wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która stanowi potencjalne niebezpieczeństwo dla zdrowia ludzkiego bądź jej wykorzystanie było ograniczone, oraz aby podejmowane były wszelkie inne działania zaradcze niezbędne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

Państwa członkowskie rozważają, czy dany przypadek niezgodności z minimalnymi wymaganiami dotyczącymi wartości parametrycznych określonych w załączniku I części A i B stanowi potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, z wyjątkiem przypadków, w których właściwy organ uznaje daną niezgodność z wartościami parametrycznymi za nieistotną.

4. W przypadkach określonych w ust. 2 i 3, jeśli niespełnienie wartości parametrycznych zostało uznane za potencjalne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, państwa członkowskie jak najszybciej stosują następujące środki:
 - a) powiadamiają wszystkich zainteresowanych konsumentów o potencjalnym zagrożeniu dla zdrowia ludzkiego i jego przyczynie, o przekroczeniu wartości parametrycznej oraz o podjętych działaniach zaradczych, w tym o wprowadzeniu zakazu, ograniczenia lub innym działaniu;
 - b) przekazują i regularnie aktualizują niezbędne wskazówki dla konsumentów dotyczące warunków konsumpcji i wykorzystania wody ze szczególnym uwzględnieniem grup populacji o podwyższonym ryzyku dla zdrowia wiążącym się z wodą;

- c) informują konsumentów, jeżeli ustalono, że nie ma już potencjalnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, a także informują o tym, że świadczenie usługi wróciło do normy.
5. Właściwe organy lub inne odpowiednie organy podejmują decyzję, jakie czynności mają zostać podjęte na podstawie ust. 3, uwzględniając ryzyko dla zdrowia ludzkiego, które mogłoby zostać spowodowane przerwaniem dostaw wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi albo ograniczeniem jej wykorzystania.
6. W przypadku niezgodności z wartościami parametrycznymi lub specyfikacjami przedstawionymi w załączniku I część C państwa członkowskie rozważają, czy ta niezgodność stwarza ryzyko dla zdrowia ludzkiego. W przypadku gdy jest to niezbędne dla ochrony zdrowia ludzkiego, podejmują one działania zaradcze w celu przywrócenia jakości wody.

Artykuł 15 *Odstępstwa*

1. W należycie uzasadnionych okolicznościach państwa członkowskie mogą przewidzieć odstępstwa od wartości parametrycznych przedstawionych w załączniku I część B lub ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 3 do maksymalnej wartości, która zostanie przez nie określona, pod warunkiem że takie odstępstwa nie stanowią potencjalnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i że w przeciwnym razie na danym obszarze przy zastosowaniu jakichkolwiek innych racjonalnych środków nie da się utrzymać dostawy wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Takie odstępstwa są ograniczone do następujących przypadków:
- a) nowy obszar zlewni dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi;
 - b) nowe źródło zanieczyszczenia wykryte w obszarze zlewni dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub nowo wyszukane lub wykryte parametry; lub
 - c) nieprzewidziana i wyjątkowa sytuacja w istniejącym obszarze zlewni dla poboru wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, która to sytuacja może prowadzić do tymczasowego ograniczonego przekroczenia wartości parametrycznych.

Odstępstwa są ograniczone do możliwie jak najkrótszego okresu, który nie może przekraczać trzech lat, a pod jego koniec państwa członkowskie przeprowadzają przegląd w celu ustalenia, czy osiągnięto wystarczający postęp.

W wyjątkowych okolicznościach państwo członkowskie może przyznać drugie odstępowstwo w odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a) i b). W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza przyznać takie drugie odstępowstwo, powiadamia Komisję o przeglądzie wraz z powodami decyzji w sprawie drugiego odstępowstwa. Czas trwania drugiego odstępowstwa nie może przekraczać trzech lat.

2. Wszystkie odstępowstwa przyznane zgodnie z ust. 1 zawierają następujące informacje:
 - a) przyczyny odstępowstwa;
 - b) parametr, ze względu na który przyznane jest odstępowstwo, wyniki uprzedniego odpowiedniego monitorowania oraz maksymalną wartość dopuszczalną w ramach odstępowstwa;
 - c) obszar geograficzny, ilość wody dostarczanej każdego dnia, ludność, której to dotyczy, oraz czy wpłynęłoby to na wszelkie odpowiednie przedsiębiorstwa produkcji żywności;
 - d) odpowiedni system monitorowania, ze zwiększoną częstotliwością monitorowania, w razie konieczności;
 - e) streszczenie planu mającego na celu przeprowadzenie niezbędnych działań zaradczych, w tym harmonogram prac i oszacowanie kosztów oraz przepisy dotyczące przeglądów; oraz
 - f) wymagany okres przyznania odstępowstwa.

3. Jeśli właściwe organy uznają niezgodność z wartościami parametrycznymi za nieistotną oraz jeśli działania podjęte zgodnie z art. 14 ust. 2 są wystarczające do tego, by rozwiązać problem w ciągu 30 dni, informacji przewidzianych w ust. 2 niniejszego artykułu nie trzeba podawać w odstępstwie.

W tym przypadku właściwe organy lub inne organy wskazane w odstępstwie ustalają jedynie maksymalną dopuszczalną wartość w odniesieniu do danego parametru oraz termin na rozwiązanie problemu.

4. Nie można dłużej odwoływać się do ust. 3, jeśli niepowodzenie w spełnieniu jakiegokolwiek z wartości parametrycznych dla danej dostawy wody wystąpiło częściej niż łącznie przez 30 dni podczas poprzedzających 12 miesięcy.
5. Państwo członkowskie, które skorzystało z odstępstw przewidzianych w niniejszym artykule, zapewnia, aby ludność, której dotyczy takie odstępstwo, została w krótkim czasie i w odpowiedni sposób poinformowana o odstępstwie oraz o zasadach je regulujących. Dodatkowo państwo członkowskie w razie konieczności zapewnia doradztwo poszczególnym grupom ludności, dla których odstępstwo może stanowić szczególne ryzyko.

Zobowiązania, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mają zastosowania w okolicznościach opisanych w ust. 3, chyba że właściwe organy zdecydują inaczej.

6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oferowanej w butelkach lub pojemnikach.

Artykuł 16
Dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. Bez uszczerbku dla art. 9 dyrektywy 2000/60/WE ani zasad pomocniczości i proporcjonalności, a jednocześnie uwzględniając lokalne, regionalne i kulturalne perspektywy i okoliczności dystrybucji wody, państwa członkowskie stosują wszelkie niezbędne środki, aby poprawić lub utrzymać dostęp dla wszystkich do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w szczególności dla słabszych grup społecznych i grup zmarginalizowanych określonych przez państwa członkowskie.

W tym celu państwa członkowskie:

- a) identyfikują osoby, w tym słabsze grupy społeczne i grupy zmarginalizowane, bez dostępu lub o ograniczonym dostępie do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, a także przyczyny braku dostępu;
 - b) oceniają możliwości poprawy dostępu dla tych osób;
 - c) informują te osoby o możliwościach podłączenia się do sieci dystrybucji lub o alternatywnych sposobach uzyskania dostępu do takiej wody;
 - d) podejmują środki, które uznają za konieczne i właściwe do zapewnienia dostępu do wody słabszym grupom społecznym i grupom zmarginalizowanym.
2. W celu propagowania wody wodociągowej przeznaczonej do spożycia przez ludzi państwa członkowskie zapewniają utworzenie instalacji w przestrzeniach publicznych na zewnątrz i w budynkach, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, w sposób proporcjonalny do zapotrzebowania na takie środki oraz przy uwzględnieniu szczególnych warunków lokalnych, takich jak klimat i geografia.

Państwa członkowskie mogą również wprowadzić następujące środki, by promować wodę wodociągową przeznaczoną do spożycia przez ludzi:

- a) szersze informowanie na temat najbliższych instalacji zewnętrznych i w budynkach;

- b) organizacja kampanii informacyjnych dotyczących jakości wody;
 - c) działania zachęcające do udostępniania takiej wody w budynkach administracji i użyteczności publicznej;
 - d) działania zachęcające do darmowego lub po uiszczeniu drobnej opłaty za usługę udostępniania takiej wody klientom w restauracjach, stołówkach i w ramach usług gastronomicznych.
3. Państwa członkowskie zapewniają ułatwienie niezbędnej pomocy, określonej przez państwa członkowskie, by organom odpowiedzialnym pomóc we wdrożeniu środków, o których mowa w niniejszym artykule.

Artykuł 17

Informacje dla społeczeństwa

1. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do odpowiednich, aktualnych informacji na temat wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem IV, z zachowaniem mających zastosowanie przepisów o ochronie danych.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszystkie osoby zaopatrywane otrzymywały regularnie, a co najmniej raz w roku, w najodpowiedniejszej i łatwo dostępnej formie (np. wraz z fakturą lub za pomocą środków cyfrowych, takich jak aplikacje mobilne) oraz bez konieczności występowania o nie, następujące informacje:
 - a) informacje na temat jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, w tym parametry wskaźnikowe;
 - b) cenę dostarczanej wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi w przeliczeniu na litr i metr sześcienny;
 - c) ilości wody zużytej przez gospodarstwo domowe, przynajmniej w ujęciu rocznym lub za okres rozliczeniowy, wraz z rocznymi tendencjami zużycia w gospodarstwach domowych, jeśli jest to technicznie wykonalne i wyłącznie jeśli informacje te są dostępne dla dostawcy wody;

- d) porównanie rocznego zużycia wody przez gospodarstwo domowe ze średnim zużyciem wody przez gospodarstwo, w stosownych przypadkach zgodnie z lit. c);
- e) link do strony internetowej zawierającej informacje określone w załączniku IV.

3. Ust. 1 i 2 nie naruszają dyrektyw 2003/4/WE i 2007/2/WE.

Artykuł 18 *Informacje o monitorowaniu procesu wdrażania*

1. Nie naruszając dyrektywy 2003/4/WE i dyrektywy 2007/2/WE, państwa członkowskie, z pomocą Europejskiej Agencji Środowiska:
 - a) do dnia ... [6 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] r. tworzą, a następnie aktualizują co 6 lat, zbiór danych zawierający informacje o środkach zastosowanych w celu poprawy dostępu oraz propagowania korzystania z wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi oraz o odsetku populacji, która ma dostęp do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Nie dotyczy to wody butelkowanej;
 - b) do dnia ... [4,5 roku od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] tworzą, a następnie aktualizują co 6 lat zbiór danych zawierający ocenę ryzyka i zarządzanie ryzykiem w obszarze(-ach) zlewni w odniesieniu do danego(-ych) punktu(-ów) poboru, która to ocena jest przeprowadzana zgodnie z art. 8; do dnia ... [6 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] tworzą również, a następnie aktualizują co 6 lat zbiór danych zawierający ocenę ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych, która to ocena jest przeprowadzana zgodnie z art. 10, z uwzględnieniem następujących elementów:
 - (i) informacje o obszarach zlewni dla danego(-ych) punktu(-ów) poboru wody na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a);
 - (ii) wyniki monitorowania zebrane zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c) i art. 10 ust. 1 lit. b);
oraz

- (iii) zwięzłe informacje na temat środków zastosowanych na podstawie art. 8 ust. 3 i art. 10 ust. 2; w tym informacje na temat rodzaju środków i postępów dokonanych na podstawie art. 10 ust. 3 lit. f);
- c) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający wyniki monitorowania w przypadkach przekroczenia wartości parametrycznych określonych w załączniku I części A i B, zebrane zgodnie z art. 9 i 13, oraz informacje o działaniach zaradczych podjętych zgodnie z art. 14;
- d) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający informacje o zdarzeniach związanych z wodą pitną, które spowodowały potencjalne ryzyko dla zdrowia ludzkiego – bez względu na to, czy miała miejsce niezgodność z wartościami parametrycznymi – trwające dłużej niż 10 kolejnych dni i dotyczące co najmniej 1000 osób, w tym informacje o przyczynach tych zdarzeń i działaniach zaradczych podjętych zgodnie z art. 14;
- e) tworzą, a następnie aktualizują corocznie, zbiór danych zawierający informacje na temat wszystkich odstępstw przyznanych zgodnie z art. 15 ust. 1, w tym informacje przewidziane w art. 15 ust. 2.

W miarę możliwości w celu przedstawienia tych zbiorów danych wykorzystuje się usługi danych przestrzennych określone w art. 3 ust. 4 dyrektywy 2007/2/WE.

2. Państwa członkowskie zapewniają Komisji, Europejskiej Agencji Środowiska i Europejskiemu Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób dostęp do zbiorów danych, o których mowa w ust. 1.

3. Europejska Agencja Środowiska publikuje i aktualizuje ogólnounijny przegląd oparty na danych zbieranych przez państwa członkowskie regularnie lub na wniosek Komisji.

Ogólnounijny przegląd zawiera, w stosownych przypadkach, wskaźniki dotyczące produktów, rezultatów i oddziaływania niniejszej dyrektywy, ogólnounijne mapy przeglądowe i ogólne sprawozdania państw członkowskich.

4. Komisja może przyjmować akty wykonawcze określające formę i warunki przedstawiania informacji dostarczanych zgodnie z ust. 1 i 3, w tym szczegółowe wymagania dotyczące wskaźników, ogólnounijnych map przeglądowych oraz ogólnych sprawozdań państw członkowskich, o których mowa w ust. 3.

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 2.

5. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od niniejszego artykułu w dowolnym z przypadków, o których mowa w art. 13 ust. 1 dyrektywy 2007/2/WE.

Artykuł 19 *Ocena*

1. Do dnia [12 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] Komisja przeprowadza ocenę niniejszej dyrektywy. Ocena ta opiera się między innymi na następujących elementach:
 - a) doświadczeniu zebranym podczas wykonywania niniejszej dyrektywy;
 - b) zbiorach danych z państw członkowskich, utworzonych zgodnie z art. 18 ust. 1 i ogólnounijnych przeglądach przygotowanych przez Europejską Agencję Środowiska zgodnie z art. 18 ust. 3;
 - c) odpowiednich danych naukowych, analitycznych i epidemiologicznych;

- d) zaleceniach Światowej Organizacji Zdrowia, o ile zostały sformułowane.
2. W ramach tej oceny Komisja zwraca szczególną uwagę na skuteczność niniejszej dyrektywy, jeśli chodzi o następujące aspekty:
- a) podejście oparte na analizie ryzyka określone w art. 7;
 - b) przepisy dotyczące dostępu do wody określone w art. 16;
 - c) przepisy dotyczące informacji, jakie należy przekazywać do wiadomości publicznej na podstawie art. 17 i załącznika IV.
3. Nie później niż [6 lat od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] – a następnie w stosownych przypadkach – Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat potencjalnego zagrożenia dla źródeł wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stwarzanego przez mikrodrobiny plastiku, produkty farmaceutyczne i, w razie konieczności, inne nowe szkodliwe substancje oraz na temat związanego z tym potencjalnego ryzyka dla zdrowia.

Artykuł 20

Przegląd i zmiana załączników

- 1. Nie rzadziej niż co pięć lat Komisja dokonuje przeglądu załączników I i II w świetle postępu naukowo-technicznego, a także stosowanego przez państwa członkowskie opartego na analizie ryzyka podejścia do bezpieczeństwa wody zawartego w zbiorach danych ustanowionych zgodnie z art. 18 oraz – w stosownych przypadkach – przedstawia zgodnie z Traktatem wnioski ustawodawcze dotyczące zmian.
- 2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21 dotyczących zmiany, w razie konieczności, załącznika III w celu dostosowania go do postępu naukowo-technicznego.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego w celu zmiany wartości parametrycznej bisfenolu A w załączniku I część B, w zakresie niezbędnym do dostosowania go do postępu technicznego, zasadniczo na podstawie trwającego przeglądu prowadzonego przez EFSA.

Artykuł 21
Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 2 akapit drugi, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 9, art. 13 ust. 6 oraz 20 ust. 2, powierza się Komisji na okres 5 lat od dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 2 akapit drugi, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 9, art. 13 ust. 6 oraz 20 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie w art. 4 ust. 3, art. 11 ust. 2 akapit drugi, art. 11 ust. 5, art. 11 ust. 9, art. 13 ust. 6 oraz 20 ust. 2 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odniesienia się do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 23

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Nałożone sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie do dnia ... [2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach, a następnie powiadamiają ją o wszelkich zmianach mających wpływ na te przepisy.

Artykuł 24 *Transpozycja*

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 2 i 5–23 oraz załączników I–V do dnia ... [2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują tekst tych środków Komisji.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 25 *Okres przejściowy*

1. Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by do dnia [3 lata od daty zakończenia transpozycji niniejszej dyrektywy] woda przeznaczona do spożycia przez ludzi osiągnęła wartości parametryczne ustanowione w załączniku I część B dla następujących parametrów: chlorany, chloryny, bisfenol-A, kwasy halogenooctowe, mikrocystyna-LR, PFAS ogółem, suma PFAS, uran.
2. W czasie okresu przejściowego dostawcy wody nie mają obowiązku monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami art. 13 pod względem parametrów wymienionych w ust. 1.

Artykuł 26

Uchylenie

1. Dyrektywa 98/83/WE zmieniona aktami wymienionymi w załączniku VI część A traci moc ze skutkiem od dnia [dzień następujący po dacie określonej w art. 24 ust. 1 akapit pierwszy], bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących ostatecznych terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku VI część B.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tablicą korelacji w załączniku VII.

2. Odstępstwa udzielone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 9 ust. 1 dyrektywy 98/83/WE obowiązujące w dniu [ostateczny termin transpozycji niniejszej dyrektywy] mają nadal zastosowanie do końca okresu ich obowiązywania. Mogą one zostać odnowione zgodnie z art. 15 jedynie w przypadku, gdy drugie odstępstwo nie zostało jeszcze przyznane. Prawo do zwrócenia się do Komisji o przyznanie trzeciego odstępstwa zgodnie z art. 9 ust. 2 dyrektywy 98/83/WE ma nadal zastosowanie w odniesieniu do tych odstępstw, które w momencie wejścia w życie niniejszej dyrektywy były już przyznane przez państwa członkowskie.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 28

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

ZAŁĄCZNIK I

WYMAGANIA MINIMALNE DOTYCZĄCE WARTOŚCI PARAMETRYCZNYCH WYKORZYSTYWANYCH DO OCENY JAKOŚCI WODY PRZEZNACZONEJ DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

CZĘŚĆ A

Parametry mikrobiologiczne

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Enterokoki jelitowe	0	Ilość/100 ml	Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest liczba/250 ml
<i>Escherichia coli</i> (<i>E. coli</i>)	0	Ilość/100 ml	Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest liczba/250 ml

CZĘŚĆ B

Parametry chemiczne

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Amid kwasu akrylowego	0,10	µg/l	Wartość parametryczna odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.
Antymon	10	µg/l	
Arsen	10	µg/l	
Benzen	1,0	µg/l	
Benzo(a)piren	0,010	µg/l	
Bisfenol A	2,5	µg/l	
Bor	1,5	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 2,4 mg/l jest stosowana wówczas, gdy dominującym źródłem wody w danym systemie zaopatrzenia jest woda odsalana, lub w regionach, w których warunki geologiczne mogą powodować wysoką zawartość w wodach podziemnych.
Bromiany	10	µg/l	
Kadm	5,0	µg/l	
Chlorany	0,25	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,7 mg/l jest stosowana wówczas, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stosowana jest metoda dezynfekcji, w wyniku której powstają chlorany, w szczególności dwutlenek chloru. W miarę możliwości bez ujemnego wpływu na dezynfekcję, państwa członkowskie powinny dążyć do osiągnięcia niższej wartości.
			Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy stosowane są takie metody dezynfekcji.

Chloryny	0,25	mg/l	Wartość parametryczna wynosząca 0,7 mg/l jest stosowana wówczas, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stosowana jest metoda dezynfekcji, w wyniku której powstają chloryny, w szczególności dwutlenek chloru.
			W miarę możliwości bez ujemnego wpływu na dezynfekcję, państwa członkowskie powinny dążyć do osiągnięcia niższej wartości.
			Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy stosowane są takie metody dezynfekcji.
Chrom	25	µg/l	Wartość musi zostać osiągnięta najpóźniej do dnia [15 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Wartość parametryczna dla chromu do tej daty wynosi 50 µg/l.
Miedź	2,0	mg/l	
Cyjanki	50	µg/l	
1,2-dichloroetan	3,0	µg/l	
Epichlorohydryna	0,10	µg/l	Wartość parametryczna odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.
Fluorki	1,5	mg/l	
Kwasy halogenooctowe (HAA5)	60	µg/l	Parametr ten mierzy się tylko wtedy, gdy do dezynfekcji wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi stosowane są metody dezynfekcji, w wyniku których powstają HAA. Suma następujących pięciu reprezentatywnych substancji: kwas monochloro-, dichloro- oraz trichlorooctowy, kwas mono- i dibromooctowy.

Ołów	5	µg/l	Wartość musi zostać osiągnięta najpóźniej do dnia [15 lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy]. Wartość parametryczna dla ołowiu do tej daty wynosi 10 µg/l. Po okresie przejściowym przynajmniej w punkcie dostawy do wewnętrznej instalacji wodociągowej osiągana jest wartość 5 µg/l. Do celów art. 11 ust. 2 lit. b) obowiązuje wartość 5 µg/l w wodzie wodociągowej.
Rtęć	1,0	µg/l	
Mikrocystyna-LR	1,0	µg/l	Parametr ten należy mierzyć jedynie w przypadku potencjalnych zakwitów w wodzie wyjściowej (zwiększenie gęstości komórek sinicowych lub potencjał tworzenia zakwitu).
Nikiel	20	µg/l	
Azotany	50	mg/l	Państwa członkowskie muszą zapewnić, aby spełniony był warunek: $[\text{azotany}]/50 + [\text{azotyny}]/3 \leq 1$, gdzie nawiasy kwadratowe oznaczają stężenie azotanów (NO ₃) i azotynów (NO ₂) w mg/l, a po uzdatnieniu wody zachowano wartość 0,10 mg/l dla azotynów.
Azotyny	0,50	mg/l	Państwa członkowskie muszą zapewnić, aby spełniony był warunek: $[\text{azotany}]/50 + [\text{azotyny}]/3 \leq 1$, gdzie nawiasy kwadratowe oznaczają stężenie azotanów (NO ₃) i azotynów (NO ₂) w mg/l, a po uzdatnieniu wody zachowano wartość 0,10 mg/l dla azotynów.

Pestycydy	0,10	µg/l	„Pestycydy” oznaczają: – organiczne insektycydy, – organiczne herbicydy, – organiczne fungicydy, – organiczne nematocydy, – organiczne akarycydy, – organiczne algicydy, – organiczne rodentycydy, – organiczne slimicydy, – produkty pochodne (między innymi regulatory wzrostu) oraz ich metabolity zgodnie z definicją w art. 3 pkt 32 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009⁵³, które uważa się za istotne dla wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Metabolit pestycydu uważa się za istotny dla wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, jeżeli zachodzą podstawy, by uważać, że ma on swoje właściwości porównywalne z właściwościami substancji wyjściowej pod względem docelowego działania chwastobójczego lub że stwarza (on sam lub produkty jego przemiany) ryzyko dla zdrowia konsumentów. Wartość parametryczną stosuje się do każdego poszczególnego pestycydu. W przypadku aldryny, dieldryny, heptachloru i epoksydu heptachloru wartość parametryczna wynosi 0,030 µg/l. Państwa członkowskie określają wartość orientacyjną dotyczącą zarządzania obecnością w wodzie pitnej innych niż
-----------	------	------	---

⁵³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

			istotne metabolitów pestycydów. Jedynie te pestycydy, które prawdopodobnie mogą być obecne w danej dostawie, muszą być monitorowane. Na podstawie danych przekazanych przez państwa członkowskie Komisja może ustanowić bazę danych dotyczących pestycydów i ich istotnych metabolitów, uwzględniając ich potencjalną obecność w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi.
Pestycydy – Ogółem	0,50	µg/l	„Pestycydy – Ogółem” oznaczają sumę poszczególnych pestycydów, zdefiniowanych w poprzednim wierszu, wykrytych i oznaczonych ilościowo w ramach procedury monitorowania.
PFAS – Ogółem	0,50	µg/l	„PFAS – Ogółem” oznacza całkowitą zawartość wszystkich substancji per- i polifluoroalkilowych. Wartość ta będzie obowiązywać dopiero po opracowaniu wytycznych technicznych dotyczących monitorowania tego parametru zgodnie z art. 13 ust. 7. Państwa członkowskie mogą wtedy zdecydować, czy będą stosowały jeden z parametrów – „PFAS Ogółem” lub „Suma PFAS” – czy obydwa.
Suma PFAS	0,10	µg/l	„Suma PFAS” oznacza sumę wymienionych w załączniku III część B pkt 3 substancji per- i polifluoroalkilowych uznawanych za powód do obaw w odniesieniu do wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi. Jest to podzbiór substancji PFAS – Ogółem, które zawierają część perfluoroalkilową z co najmniej trzema atomami węgla (tj. $-C_nF_{2n-}$, $n \geq 3$) lub

			część eteru perfluoroalkilowego z co najmniej dwoma atomami węgla (tj. – $C_nF_{2n}OC_mF_{2m}$ –, n i $m \geq 1$).
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	0,10	$\mu\text{g/l}$	Suma stężeń następujących wymienionych związków: benzo(b)fluoranten, benzo(k)fluoranten, benzo(g,h,i)perylen oraz indeno(1,2,3-cd)piren.
Selen	20	$\mu\text{g/l}$	Wartość parametryczna wynosząca 30 $\mu\text{g/l}$ jest stosowana w odniesieniu do regionów, w których warunki geologiczne mogą powodować wysoką zawartość w wodach podziemnych.
Tetrachloroeten i trichloroeten	10	$\mu\text{g/l}$	Suma stężeń wymienionych parametrów.
Trihalometany – Ogółem	100	$\mu\text{g/l}$	W miarę możliwości bez ujemnego wpływu na dezynfekcję, państwa członkowskie powinny dążyć do osiągnięcia niższej wartości. Suma stężeń następujących wymienionych związków: chloroform, bromoform, dibromochlorometan, bromodichlorometan.
Uran	30	$\mu\text{g/l}$	
Chlorek winylu	0,50	$\mu\text{g/l}$	Wartość parametryczna odnosi się do stężenia pozostałości monomeru w wodzie obliczonego zgodnie ze specyfikacjami maksymalnego uwalniania z odpowiedniego polimeru w kontakcie z wodą.

CZĘŚĆ C

Parametry wskaźnikowe (nowe)

Parametr	Wartość parametryczna	Jednostka	Uwagi
Glin	200	µg/l	
Amon	0,50	mg/l	
Chlorek	250	mg/l	Woda nie powinna wykazywać właściwości korozyjnych.
<i>Clostridium perfringens</i> , w tym zarodniki	0	Ilość/100 ml	Ten parametr należy mierzyć, jeżeli wskazuje na to ocena ryzyka.
Barwa	Akceptowalny przez konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Przewodnictwo	2500	µS cm ⁻¹ w 20 °C	Woda nie powinna wykazywać właściwości agresywnych.
Stężenie jonów wodoru	≥6,5 i ≤ 9,5	jednostki pH	Woda nie powinna wykazywać właściwości agresywnych. W odniesieniu do wody niegazowanej rozlewanej do butelek lub pojemników wartość minimalna może zostać obniżona do 4,5 jednostek pH. Dla wody rozlewanej do butelek lub pojemników, z natury bogatej w dwutlenek węgla lub sztucznie wzbogaconej dwutlenkiem węgla, wartość minimalna może być niższa.
Żelazo	200	µg/l	
Mangan	50	µg/l	
Zapach	Akceptowalny przez konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Utlenialność	5,0	mg/l O ₂	Ten parametr nie musi być mierzony, jeśli bada się parametr TOC.
Siarczan	250	mg/l	Woda nie powinna wykazywać właściwości korozyjnych.

Sód	200	mg/l	
Smak	Akceptowalny przez konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Liczba kolonii w 22 °C	Bez nieprawidłowych zmian		
Bakterie z grupy coli	0	liczba/100 ml	W odniesieniu do wody rozlewanej do butelek lub pojemników jednostką jest ilość/250 ml.
Ogólny węgiel organiczny (OWO)	Bez nieprawidłowych zmian		Ten parametr nie musi być mierzony dla dostaw mniejszych niż 10 000 m ³ dziennie.
Mętność	Akceptowalny przez konsumentów i bez nieprawidłowych zmian		
Wody nie powinny wykazywać właściwości agresywnych ani korozyjnych. Dotyczy to w szczególności wód poddawanych uzdatnianiu (demineralizacji, zmiękczeniu, procesom membranowym, odwróconej osmozie itp.) W przypadku gdy woda przeznaczona do spożycia przez ludzi jest uzyskiwana w wyniku uzdatniania, które w znacznym stopniu demineralizuje lub zmiękcza wodę, można dodać sole wapniowe i magnezowe w celu wzbogacenia wody, aby zmniejszyć potencjalne negatywne oddziaływanie na zdrowie, jak również jej właściwości korozyjne lub agresywne, a także by poprawić jej smak. Minimalne stężenia wapnia i magnezu lub całkowitego stężenia rozpuszczonych substancji stałych w wodzie zmiękczonej lub demineralizowanej można ustanawiać, uwzględniając początkowe właściwości wody poddawanej tym procesom.			

CZĘŚĆ D

Parametry istotne dla oceny ryzyka w odniesieniu do wewnętrznych instalacji wodociągowych

<i>Legionella</i>	<1000	CFU/l	Tę wartość parametryczną ustala się do celów art. 10 i 14. Działania przewidziane w tych artykułach można rozważać nawet poniżej tej wartości parametrycznej, np. w przypadku wystąpienia infekcji i ognisk choroby. W takich przypadkach należy potwierdzić źródło zakażenia oraz zidentyfikować gatunek, do którego należy.
Ołów	10	µg/l	Tę wartość parametryczną ustala się do celów art. 10 i 14. Państwa członkowskie powinny dołożyć wszelkich starań, by osiągnąć niższą wartość 5 µg/l przed upływem 15 lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK II

MONITOROWANIE

CZEŚĆ A

Ogólne cele i programy monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi

1. W ramach programów monitorowania wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi ustanowionych na podstawie art. 13 ust. 2:
 - a) sprawdza się, czy istniejące środki kontroli ryzyka dla zdrowia ludzkiego w całym łańcuchu dostaw wody od poboru poprzez uzdatnianie i przechowywanie aż do dystrybucji funkcjonują skutecznie oraz czy woda w punkcie zgodności jest zdatna do użycia i czysta;
 - b) podaje się informacje dotyczące jakości wody dostarczanej do spożycia przez ludzi do celów wykazania, że obowiązki określone w art. 4 i wartości parametryczne określone zgodnie z art. 5 są spełniane;
 - c) określa się najbardziej odpowiednie sposoby ograniczania ryzyka dla zdrowia ludzi.
2. Programy monitorowania ustanowione na podstawie art. 13 ust. 2 obejmują jeden z następujących elementów lub ich kombinację:
 - a) pobranie i analizę dyskretnych próbek wody;
 - b) pomiary rejestrowane w procesie ciągłego monitorowania.

Ponadto programy monitorowania mogą obejmować:

- a) kontrole zapisów dotyczących funkcjonalności i stanu konserwacji urządzeń;

- b) inspekcje obszaru poboru oraz infrastruktury uzdatniania, magazynowania i dystrybucji, nie naruszając wymagań w zakresie monitorowania przewidzianych w art. 8 ust. 1 lit. c) oraz w art. 10 ust. 1 lit. b).
3. Programy monitorowania obejmują również operacyjny program monitorowania, który pozwala na szybki wgląd w wyniki operacyjne i problemy z jakością wody oraz na szybkie zaplanowane wcześniej działania zaradcze. Takie operacyjne programy monitorowania są dopasowane do zaopatrzenia, uwzględniają wyniki identyfikacji zagrożeń i zdarzeń niebezpiecznych oraz oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia [...], a ich celem jest potwierdzenie skuteczności wszystkich środków kontroli w zakresie poboru, uzdatniania, dystrybucji i magazynowania.

Operacyjny program monitorowania obejmuje monitorowanie parametru „mętność” w stacji wodociągowej w celu regularnego kontrolowania skuteczności fizycznego usuwania przez procesy filtracji zgodnie z wartościami odniesienia i częstotliwościami podanymi w poniższej tabeli (nie dotyczy źródeł wód podziemnych, w przypadku których mętność wynika z obecności żelaza i manganu):

Parametr operacyjny	Wartość odniesienia
Mętność	0,3 NTU w 95% próbek, z których żadna nie może przekroczyć 1 NTU

Objętość (m ³) wody dostarczanej lub produkowanej dziennie w strefie zaopatrzenia	Minimalna częstotliwość
≤ 1000	Tygodniowo
> 1000 do ≤ 10 000	Codziennie
>10 000	Online

Operacyjny program monitorowania obejmuje również monitorowanie następujących parametrów w wodzie surowej w celu kontrolowania skuteczności procesów uzdatniania wobec ryzyka mikrobiologicznego:

Parametr operacyjny	Wartość odniesienia	Jednostka	Uwagi
Colifagi somatyczne	50 (dla wody surowej)	Jednostki tworzenia łyseinek (PfU)/100 ml	Ten parametr należy mierzyć, jeżeli wskazuje na to ocena ryzyka. Jeżeli zostanie on stwierdzony w wodzie surowej w stężeniach > 50 PfU/100 ml, należy przeprowadzić analizę po etapach uzdatniania, aby oznaczyć wartość logarytmiczną usuwania przez występujące bariery oraz ocenić, czy ryzyko przedostania się wirusów chorobotwórczych zostało w wystarczającym stopniu opanowane.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by programy monitorowania były w sposób ciągły poddawane przeglądowi i uaktualniane lub potwierdzane co najmniej co 6 lat.

Część B

Parametry i częstotliwości pobierania próbek

I Wykaz parametrów

Grupa A

Następujące parametry (grupa A) są monitorowane zgodnie z częstotliwościami monitorowania określonymi w pkt 2 tabela 1:

- a) *Escherichia coli* (E. coli), enterokoki jelitowe, bakterie z grupy coli, liczba kolonii w 22 °C, barwa, mętność, smak, zapach, pH, przewodność elektryczna;
- b) inne parametry, które zidentyfikowano jako istotne w programie monitorowania zgodnie z art. 5 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia określonej w art. 9 oraz w załączniku II część C.

W szczególnych okolicznościach następujące parametry dodaje się do parametrów grupy A:

- a) amon i azotyny, jeśli używana jest chloraminacja;
- b) glin i żelazo, jeśli są używane jako substancje chemiczne do uzdatniania wody.

Escherichia coli (E. Coli) i enterokoki jelitowe uznaje się za „parametry podstawowe” i nie mogą one zostać objęte ograniczeniem wynikającym z oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia zgodnie z art. 9 oraz częścią C niniejszego załącznika. Monitoruje się je zawsze z częstotliwościami określonymi w pkt 2 tabela 1.

Grupa B

W celu ustalenia zgodności ze wszystkimi wartościami parametrycznymi określonymi w niniejszej dyrektywie wszystkie pozostałe parametry nieanalizowane w grupie A, a określone zgodnie z art. 5, z wyjątkiem parametrów zawartych w załączniku I część D, są monitorowane przynajmniej z częstotliwością określoną w pkt 2 tabela 1, chyba że na podstawie oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia przeprowadzonej zgodnie z art. 9 i częścią C niniejszego załącznika zostanie ustalona inna częstotliwość pobierania próbek.

2. Częstotliwości pobierania próbek

Tabela 1. Minimalna częstotliwość pobierania próbek i wykonywania analiz do celów monitorowania zgodności

Objętość wody dostarczanej lub produkowanej dziennie w strefie zaopatrzenia (zob. uwagi 1 i 2) m³		Parametr grupy A Liczba próbek rocznie	Parametr grupy B Liczba próbek rocznie
	< 10	> 0 (zob. uwaga 4)	> 0 (zob. uwaga 4)
≥ 10	≤ 100	2	1 (zob. uwaga 5)
> 100	≤ 1000	4	1
> 1000	≤ 10000	4 dla pierwszych 1000 m ³ /d +3 na każde dodatkowe 1000 m ³ /d i ich część całkowitej objętości (zob. uwaga 3)	1 dla pierwszych 1000 m ³ /d +1 na każde dodatkowe 4500 m ³ /d i ich część całkowitej objętości (zob. uwaga 3)
> 10000	≤ 100000		3 dla pierwszych 10000 m ³ /d +1 na każde dodatkowe 10000 m ³ /d i ich część całkowitej objętości (zob. uwaga 3)
> 100000			12 dla pierwszych 1000 m ³ /d +1 na każde dodatkowe 25000 m ³ /d i ich część całkowitej objętości (zob. uwaga 3)

Uwaga 1: Strefa zaopatrzenia jest określonym geograficznie obszarem, z którego pochodzi woda przeznaczona do spożycia przez ludzi z jednego lub więcej źródeł, a jakość wody można uznać w przybliżeniu za jednolitą.

Uwaga 2: Wielkości są obliczane jako średnie pobrane w ciągu roku kalendarzowego. Zamiast objętości wody można wykorzystać liczbę mieszkańców strefy zaopatrzenia w celu ustalenia minimalnej częstotliwości, przyjmując, że zużycie wody wynosi 200 l/(dzień* na mieszkańca).

Uwaga 3: Wskazaną częstotliwość oblicza się w następujący sposób: np. $4300 \text{ m}^3/\text{d} = 16$ próbek dla parametrów grupy A (cztery dla pierwszych $1000 \text{ m}^3/\text{d} + 12$ dla dodatkowych $3300 \text{ m}^3/\text{d}$).

Uwaga 4: Dla dostawców wody, którym nie przyznano odstępstwa na podstawie art. 3 ust. 2 lit. b), państwa członkowskie ustanawiają minimalną częstotliwość pobierania próbek dla parametrów grup A i B, pod warunkiem że parametry podstawowe są monitorowane co najmniej raz w roku.

Uwaga 5: Państwa członkowskie mogą zmniejszyć częstotliwość pobierania próbek, pod warunkiem że wszystkie parametry określone zgodnie z art. 5 są monitorowane co najmniej raz na sześć lat, a także w przypadkach gdy do danego systemu zaopatrzenia w wodę przyłączane jest nowe źródło wody lub wprowadzane są zmiany, które mogą potencjalnie niekorzystnie wpłynąć na jakość wody.

CZĘŚĆ C

Ocena ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia

1. Na podstawie wyników oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia, o której mowa w art. 9, wykaz parametrów uwzględnianych na potrzeby monitorowania zostaje rozszerzony, a częstotliwości pobierania próbek określone w części B zostają zwiększone, jeżeli spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:
 - a) wykaz parametrów lub częstotliwości określonych w niniejszym załączniku nie jest wystarczający do wypełnienia zobowiązań nałożonych na mocy art. 13 ust. 1;
 - b) do celów art. 13 ust. 5 wymagane jest dodatkowe monitorowanie;
 - c) należy zapewnić gwarancje określone w części A pkt 1) lit. a);
 - d) zgodnie z art. 8 ust. 3 lit. a) konieczne jest zwiększenie częstotliwości pobierania próbek.

2. W następstwie oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia wykaz parametrów uwzględnianych przy monitorowaniu oraz częstotliwości pobierania próbek określone w części B mogą zostać ograniczone, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) lokalizację i częstotliwość pobierania próbek ustala się w odniesieniu do pochodzenia parametru, jak również zmienności i długofalowej tendencji jego stężenia, z uwzględnieniem art. 6;
- b) aby możliwe było obniżenie minimalnej częstotliwości pobierania próbek parametru wszystkie wyniki uzyskane z próbek pobieranych w regularnych odstępach czasu przez okres co najmniej trzech lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia wynoszą mniej niż 60 % wartości parametrycznej;
- c) aby możliwe było usunięcie parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, wszystkie wyniki uzyskane z próbek pobieranych w regularnych odstępach czasu przez okres co najmniej trzech lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia wynoszą mniej niż 30 % wartości parametrycznej;
- d) aby możliwe było usunięcie parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, decyzja opiera się na wynikach oceny ryzyka na podstawie wyników monitorowania źródeł wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi potwierdzających, że zdrowie ludzkie jest chronione przed szkodliwymi skutkami jakiegokolwiek zanieczyszczenia wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, jak przewidziano w art. 1;
- e) aby możliwe było obniżenie częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do parametru lub usunięcia parametru z wykazu parametrów, które mają być monitorowane, ocena ryzyka potwierdza, że żaden czynnik dający się racjonalnie przewidzieć nie może spowodować pogorszenia jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Jeśli do dnia [data wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. dostępne będą już wyniki monitorowania wskazujące na spełnienie warunków określonych w pkt 2 lit. b)–e), od tego dnia wyniki te mogą zostać wykorzystane do dostosowania monitorowania w następstwie oceny ryzyka w odniesieniu do systemu zaopatrzenia.

W przypadku gdy dostosowania w monitorowaniu zostały już dokonane w następstwie oceny ryzyka związanego z zaopatrzeniem, zgodnie – między innymi – z częścią C dyrektywy Komisji 2015/1787, państwa członkowskie mogą przewidzieć możliwość potwierdzenia ich ważności bez konieczności monitorowania zgodnie z pkt 2 lit. b) i pkt 3 c) w okresie kolejnych co najmniej 3 lat w punktach pobierania próbek reprezentatywnych dla całej strefy zaopatrzenia.

CZĘŚĆ D

Metody i punkty pobierania próbek

1. Punkty pobierania próbek określa się w taki sposób, aby zapewnić zgodność z punktami zgodności zdefiniowanymi w art. 6. W przypadku sieci dystrybucyjnej państwo członkowskie może pobrać próbki w strefie zaopatrzenia lub zakładzie uzdatniania dla określonych parametrów, jeśli można wykazać, że nie powoduje to niekorzystnej zmiany mierzonej wartości tych parametrów. W miarę możliwości liczbę próbek rozkłada się równomiernie w czasie i miejscu.
2. Pobieranie próbek w punkcie zgodności spełnia następujące warunki:
 - a) próbki na potrzeby kontroli zgodności pewnych parametrów chemicznych (w szczególności miedzi, ołowiu i niklu) są pobierane z kranu konsumenta bez uprzedniego spłukiwania. W ciągu dnia należy pobrać losową próbkę o objętości jednego litra. Jako rozwiązanie alternatywne państwa członkowskie mogą stosować metody z ustalonym okresem stagnacji, które lepiej odzwierciedlają sytuację w danym kraju, takie jak średnie tygodniowe pobieranie przez konsumentów, pod warunkiem że na poziomie strefy zaopatrzenia nie prowadzi to do mniejszej liczby przypadków niezgodności niż przy użyciu losowej metody dziennej;

- b) próbki na potrzeby kontroli zgodności parametrów mikrobiologicznych w punkcie zgodności należy pobierać i obchodzić się z nimi zgodnie z EN ISO 19458, pobieranie próbek do celu B.
3. Próbki do badań na obecność bakterii *Legionella* w wewnętrznych instalacjach wodociągowych pobiera się w punktach zagrożonych rozprzestrzenianiem się bakterii *Legionella* lub w punktach reprezentatywnych dla ogólnoustrojowego narażenia na tę bakterię. Państwa członkowskie określają wytyczne dotyczące metod pobierania próbek w związku z badaniem na obecność bakterii *Legionella*.
4. Pobieranie próbek w sieci dystrybucyjnej, z wyjątkiem pobierania próbek z kranów konsumentów, jest zgodne z normą ISO 5667-5. W odniesieniu do parametrów mikrobiologicznych pobieranie próbek w sieci dystrybucyjnej odbywa się zgodnie z normą EN ISO 19458, cel pobierania próbek A.

ZAŁĄCZNIK III

SPECYFIKACJE DLA ANALIZY PARAMETRÓW

Państwa członkowskie zapewniają, by metody analizy stosowane do celów monitorowania i wykazywania zgodności z niniejszą dyrektywą, z wyjątkiem mętności mierzonej online, były walidowane i dokumentowane zgodnie z EN ISO/IEC 17025 lub innymi równorzędnymi normami przyjętymi na poziomie międzynarodowym. Państwa członkowskie dbają o to, by laboratoria lub podmioty pracujące na zlecenie laboratoriów stosowały praktyki systemu zarządzania jakością zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 lub innymi równorzędnymi normami przyjętymi na poziomie międzynarodowym.

Do celów oceny równoważności alternatywnych metod z metodami ustanowionymi w niniejszym załączniku państwa członkowskie mogą stosować normę EN ISO 17994 ustanowioną jako normę dotyczącą równoważności metod mikrobiologicznych lub normy EN ISO 16140 lub inne podobne uznane międzynarodowo protokoły – do celów stwierdzenia równoważności metod opartych na zasadach innych niż hodowla, które wykraczają poza zakres normy EN ISO 17994.

W przypadku braku metody analitycznej spełniającej minimalną charakterystykę wykonania analizy określoną w części B państwa członkowskie zapewniają, by monitorowanie było prowadzone przy wykorzystaniu najlepszych dostępnych technik niepowodujących nadmiernych kosztów.

CZEŚĆ A

Parametry mikrobiologiczne, dla których określono metody analizy

Metody w odniesieniu do parametrów mikrobiologicznych to:

- a) bakterie *Escherichia coli* (E. coli) oraz bakterie z grupy coli (EN ISO 9308-1 lub EN ISO 9308-2);
- b) enterokoki jelitowe (EN ISO 7899-2);
- c) liczba kolonii lub liczba kolonii heterotroficznych w 22 °C (EN ISO 6222);

- d) *Clostridium perfringens*, w tym zarodniki (EN ISO 14189);
- e) *Legionella* (EN ISO 11731 w odniesieniu do zgodności z wartością w załączniku I część D);
Do celów monitorowania weryfikacyjnego opartego na ryzyku oraz w celu uzupełnienia metod posiewowych można stosować również inne metody, takie jak ISO/TS 12869, metody szybkich posiewów, metody nieposiewowe oraz metody molekularne, w szczególności qPCR.
- f) Colifagi somatyczne.
Do celów monitorowania operacyjnego można stosować załącznik II część A EN ISO 10705-2, EN ISO 10705-3.

CZĘŚĆ B

Parametry chemiczne i wskaźnikowe, dla których określono charakterystykę wykonania analizy

1. Parametry chemiczne i wskaźnikowe

Dla parametrów określonych w tabeli 1 wykorzystana metoda analizy umożliwia co najmniej zmierzenie stężeń równych wartości parametrycznej przy granicy oznaczalności, zdefiniowanej w art. 2 ust. 2 dyrektywy Komisji 2009/90/WE⁵⁴, w wysokości 30 % lub mniej odpowiedniej wartości parametrycznej i niepewności pomiaru określonej w tabeli 1. Wynik musi być wyrażony za pomocą co najmniej takiej samej liczby cyfr znaczących jak wartość parametryczna uwzględniona w załączniku I części B i C.

Niepewność pomiaru określona w tabeli 1 nie może być stosowana jako dodatkowa tolerancja w odniesieniu do wartości parametrycznych określonych w załączniku I.

⁵⁴ Dyrektywa Komisji 2009/90/WE z dnia 31 lipca 2009 r. ustanawiająca, na mocy dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, specyfikacje techniczne w zakresie analizy i monitorowania stanu chemicznego wód (Dz.U. L 201 z 1.8.2009, s. 36).

Tabela 1. Minimalna charakterystyka wykonania analizy „niepewność pomiaru”

Parametry	Niepewność pomiaru (zob. uwaga 1) % wartości parametrycznej (z wyjątkiem pH)	Uwagi
Glin	25	
Amon	40	
Amid kwasu akrylowego	30	
Antymon	40	
Arsen	30	
Benzo(a)piren	50	zob. uwaga 2
Benzen	40	
Bisfenol A	50	
Bor	25	
Bromiany	40	
Kadm	25	
Chlorek	15	
Chlorany	40	
Chloryny	40	
Chrom	30	
Miedź	25	
Cyjanki	30	zob. uwaga 3
1,2-dichloroetan	40	
Epichlorohydryna	30	
Fluorki	20	
HAA	50	
Stężenie jonów wodoru pH	0,2	zob. uwaga 4
Żelazo	30	
Ołów	30	
Mangan	30	

Rtęć	30	
Mikrocystyna-LR	30	
Nikiel	25	
Azotany	15	
Azotyny	20	
Utlenialność	50	zob. uwaga 5
Pestycydy	30	zob. uwaga 6
PFAS	50	
Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne	40	zob. uwaga 7
Selen	40	
Sód	15	
Siarczan	15	
Tetrachloroeten	40	zob. uwaga 8
Trójchloroetylen	40	zob. uwaga 8
Trihalometany – ogółem	40	zob. uwaga 7
Ogólny węgiel organiczny (OWO)	30	zob. uwaga 9
Mętność	30	zob. uwaga 10
Uran	30	
Chlorek winylu	50	

2. Uwagi do tabeli 1

Uwaga 1: „Niepewność pomiaru” jest to parametr nieujemny charakteryzujący rozkład wartości ilościowych przyporządkowanych wielkości mierzalnej na podstawie wykorzystanych informacji. Kryterium wykonania analizy dla niepewności pomiaru ($k = 2$) to odsetek wartości parametrycznej określonej w tabeli lub wartości bardziej rygorystycznej. Niepewność pomiaru szacuje się na poziomie wartości parametrycznej, o ile nie wskazano inaczej.

Uwaga 2: Jeżeli wartość niepewności pomiaru nie może zostać dotrzymana, należy wybrać najlepszą dostępną technikę (do 60 %).

Uwaga 3: Metoda określa całkowitą ilość cyjanków we wszystkich postaciach.

Uwaga 4: Wartość niepewności pomiaru wyraża się w jednostkach pH.

Uwaga 5: Metoda referencyjna: EN ISO 8467.

Uwaga 6: Charakterystykę wykonania analizy dla poszczególnych pestycydów podano orientacyjnie. Niskie wartości dla niepewności pomiaru, takie jak 30 %, można osiągnąć w odniesieniu do niektórych pestycydów, wyższe wartości do 80 % mogą być dopuszczone w odniesieniu do niektórych pestycydów.

Uwaga 7: Charakterystykę wykonania analizy stosuje się do pojedynczych określonych substancji przy 25 % wartości parametrycznej w załączniku I część B.

Uwaga 8: Charakterystykę wykonania analizy stosuje się do pojedynczych określonych substancji przy 50 % wartości parametrycznej w załączniku I część B.

Uwaga 9: Niepewność pomiaru należy oszacować na poziomie 3 mg/l całkowitego węgla organicznego (OWO). Do określenia niepewności metody badania stosuje się wytyczne CEN 1484 dotyczące określania całkowitego węgla organicznego i rozpuszczonego węgla organicznego.

Uwaga 10: Niepewność pomiaru należy oszacować na poziomie 1,0 NTU (nefelometrycznych jednostek mętności) zgodnie z EN ISO 7027 lub inną równoważną metodą standardową.

3. *Suma PFAS*

Następujące odpowiednie substancje analizuje się w oparciu o wytyczne techniczne opracowane zgodnie z art. 13 ust. 7 niniejszej dyrektywy:

- Kwas perfluorobutanowy (PFBA)
- Kwas perfluoropentanowy (PFPA)
- Kwas perfluoroheksanowy (PFHxA)
- Kwas perfluoroheptanowy (PFHpA)

- Kwas perfluorooktanowy (PFOA)
- Kwas perfluorononanowy (PFNA)
- Kwas perfluorodekanowy (PFDA)
- Kwas perfluoroundekanowy (PFUnDA)
- Kwas perfluorododekanowy (PFDoDA)
- Kwas perfluorotridekanowy (PFTrDA)
- Kwas perfluorobutanosulfonowy (PFBS)
- Kwas perfluoropentanosulfonowy (PFPS)
- Kwas perfluoroheksanosulfonowy (PFHxS)
- Kwas perfluoroheptanosulfonowy (PFHpS)
- Kwas perfluorooktanosulfonowy (PFOS)
- Kwas perfluoronanosulfonowy (PFNS)
- Kwas perfluorodekanosulfonowy (PFDS)
- Kwas perfluoroundekanosulfonowy
- Kwas perfluorododekanosulfonowy
- Kwas perfluorotridekanosulfonowy

Substancje te są monitorowane, gdy z oceny ryzyka i z zarządzania ryzykiem w obszarze(-ach) zlewni przeprowadzonych zgodnie z art. 8 niniejszej dyrektywy wynika, że substancje te mogą być obecne w danych zasobach wody.

ZAŁĄCZNIK IV

INFORMOWANIE OPINII PUBLICZNEJ

Do informacji, o których mowa w pkt 1–8, konsumenci mają dostęp online, w przyjazny dla użytkownika i dostosowany do jego potrzeb sposób:

Konsumenci mogą zwrócić się na uzasadniony wniosek o dostęp do tych informacji za pomocą innych środków.

- (1) dane odpowiedniego dostawcy wody, obszar i liczba zaopatrywanych osób, a także metoda produkcji wody, w tym ogólne informacje na temat stosowanych metod uzdatniania i dezynfekcji wody. Państwa członkowskie mogą zastosować odstępstwo od tego wymogu zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2007/2/WE;
- (2) najnowsze wyniki monitorowania parametrów wymienionych w załączniku I części A, B i C, w tym częstotliwość wraz z wartością parametryczną określoną zgodnie z art. 5. Wyniki monitorowania nie mogą być starsze niż jeden rok, z wyjątkiem przypadków, w których w niniejszej dyrektywie przewidziano inną częstotliwość monitorowania;
- (3) informacja na temat następujących parametrów niewymienionych w załączniku I część C i powiązanych wartości:
 - a) twardość;
 - b) minerały, aniony/kationy rozpuszczone w wodzie:
 - Wapń Ca
 - Magnez Mg
 - Potas K
- (4) w przypadku zaistnienia potencjalnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego określonego przez właściwe organy lub inne odpowiednie jednostki w wyniku przekroczenia wartości parametrycznych określonych zgodnie z art. 5 informacja o możliwym zagrożeniu dla zdrowia ludzkiego i powiązane porady dotyczące zdrowia i zużycia lub link umożliwiający dostęp do takich informacji;

- (5) odpowiednie informacje na temat oceny ryzyka w odniesieniu do zaopatrzenia;
- (6) porady dla konsumentów, w tym na temat tego, jak – w stosownych przypadkach – ograniczyć zużycie wody, jak odpowiedzialnie korzystać z wody w zależności od warunków lokalnych oraz jak unikać ryzyka dla zdrowia wiążącego się ze stojącą wodą;
- (7) w przypadku dostawców wody dostarczających co najmniej 10 000 m³ dziennie lub obsługujących co najmniej 50 000 osób – roczne informacje na temat:
 - a) ogólnego funkcjonowania systemu wodnego pod względem wydajności oraz stopni przecieków, po tym, jak tylko informacje te będą dostępne, najpóźniej jednak w dniu określonym w art. 4 ust. 3;
 - b) informacje na temat struktury własności dostaw wody, przez dostawcę wody;
 - c) w przypadku gdy koszty są odzyskiwane za pośrednictwem systemu taryfowego – informacje na temat struktury taryfy na metr sześcienny wody, w tym koszty stałe i koszty zmienne oraz koszty związane ze środkami do celów art. 16, tam gdzie takie środki zostały podjęte przez dostawców wody;
 - d) o ile są dostępne – omówienie i dane liczbowe dotyczące skarg konsumentów otrzymanych przez dostawców wody na temat aspektów wchodzących w zakres stosowania niniejszej dyrektywy;
- (8) na uzasadniony wniosek konsumentów otrzymują dostęp do danych historycznych dotyczących informacji określonych w pkt 2 i 3 i sięgających do 10 lat wstecz, o ile są dostępne, i najwcześniej do momentu transpozycji niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK V (nowy)

ZASADY USTANAWIANIA WSPÓLNYCH METODYK

Grupy materiałów

1 Materiały organiczne

Materiały organiczne składają się wyłącznie z:

- a) substancji wyjściowych umieszczonych w europejskich pozytywnych wykazach substancji, które to wykazy zostaną ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b); oraz
- b) substancji, w przypadku których można wykluczyć, że dana substancja i produkty jej reakcji są obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi na poziomach przekraczających 0,1 µg/l – chyba że dla określonych substancji konieczna jest bardziej rygorystyczna wartość, zważywszy na ich toksyczność.

Materiały organiczne są testowane zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym i spełniają [...] określone w nich wymagania. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy spodziewane w wodzie wodociągowej.

2 Materiały metaliczne

Wykorzystywane mogą być jedynie materiały metaliczne umieszczone w europejskim pozytywnym wykazie składów, które to wykazy zostaną ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b). Należy przestrzegać ustalonych w europejskim wykazie pozytywnym ograniczeń dotyczących składu tych materiałów, ich stosowania w niektórych produktach oraz stosowania tych produktów.

Składy są testowane zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym i spełniają określone w nich wymagania.

3 *Materiały cementujące*

Materiały cementujące mogą się składać wyłącznie z co najmniej jednego z poniższych:

- a) składników organicznych umieszczonych w europejskim pozytywnym wykazie składników, które to wykazy zostaną ustanowione przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b);
- b) składników organicznych, co do których można wykluczyć, że substancje te oraz produkty ich reakcji będą obecne w wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi na poziomach przekraczających 0,1 µg/l; lub
- c) składników nieorganicznych.

Materiały cementujące są testowane zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym i spełniają określone w nich wymagania. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy spodziewane w wodzie wodociągowej.

4 *Emalie i materiały ceramiczne*

Emalie i materiały ceramiczne mogą być wykonane wyłącznie z rodzajów substancji wyjściowych podanych w europejskim wykazie pozytywnym składów, który ma zostać ustanowiony przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 2 lit. b), po przeprowadzeniu oceny elementów stosowanych w składzie tych materiałów.

Emalie i materiały ceramiczne są testowane zgodnie z tabelą 1 metodami badawczymi określonymi w odpowiednich normach europejskich lub, w przypadku braku takich norm, metodami uznanymi na poziomie międzynarodowym lub krajowym i spełniają określone w nich wymagania. W tym celu wyniki badań w zakresie migracji substancji przelicza się na poziomy spodziewane w wodzie wodociągowej.

W odniesieniu do wyrobów zmontowanych: szczegółowo opisuje się drobne elementy, części i materiały i odpowiednio ogranicza się testowanie. Do tego celu słowo „drobny” odnosi się do takiego poziomu wpływu na jakość wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi, który nie wymaga pełnego badania.

Tabela 1. Badania w zależności od rodzaju materiałów

Kryteria	Organiczne (1)	Metaliczne (2)	Cementujące	Emalie i materiały ceramiczne
Europejskie wykazy pozytywne				
Europejskie wykazy pozytywne substancji wyjściowych materiałów organicznych	X	N.N.	X	N.N.
Europejskie wykazy pozytywne zatwierdzonych składów metalicznych	N.N.	X	N.N.	N.N.
Europejskie wykazy pozytywne składników materiałów cementujących	N.N.	N.N.	X	N.N.
Europejskie wykazy pozytywne składników emalii i materiałów ceramicznych	N.N.	N.N.	N.N.	X
Badania organoleptyczne				
Zapach i aromat	X	N.N.	X	N.N.
Barwa i mętność	X	N.N.	X	N.N.
Ogólne oceny higieniczne				
Uwalnianie ogólnego węgla organicznego	X	N.N.	X	N.N.
Pozostałości na powierzchni (metale)	N.N.	X	N.N.	N.N.
Badania migracji				
Odpowiednie parametry w dyrektywie o wodzie pitnej	X	X	X	X
MTC _{tap} substancji zawartych w wykazie pozytywnym	X	N.N.	X (3)	N.N.
Substancje niezamierzone (chromatografia gazowa ze spektrometrią masową)	X	N.N.	X (3)	N.N.
Zgodność CL	N.N.	X	N.N.	X
Sprzyjanie rozwojowi drobnoustrojów	X	N.N.	X (3)	N.N.

N.N: niekonieczne

MTC_{tap} : Maksymalne dopuszczalne stężenie w wodzie wodociągowej (pochodzące albo z opinii Agencji dotyczącej umieszczenia tej substancji w wykazie pozytywnym, albo w oparciu o limit migracji specyficznej zawarty w rozporządzeniu nr 10/2011 i z uwzględnieniem współczynnika alokacji 10 % i zużycia wody wielkości 2 l

GCMS: Chromatografia gazowa ze spektrometrią masową (metoda przesiewowa)

Uwaga 1: Wyjątki specjalne zostaną ustalone zgodnie z pkt 5 niniejszego załącznika.

Uwaga 2: Metale nie będą przedmiotem badań organoleptycznych, ponieważ powszechnie uznaje się, że jeśli spełnione są wartości parametryczne zawarte w załączniku I, mało prawdopodobne jest, by wystąpiły problemy natury organoleptycznej.

Uwaga 3: W zależności od występowania substancji organicznych w składzie.
